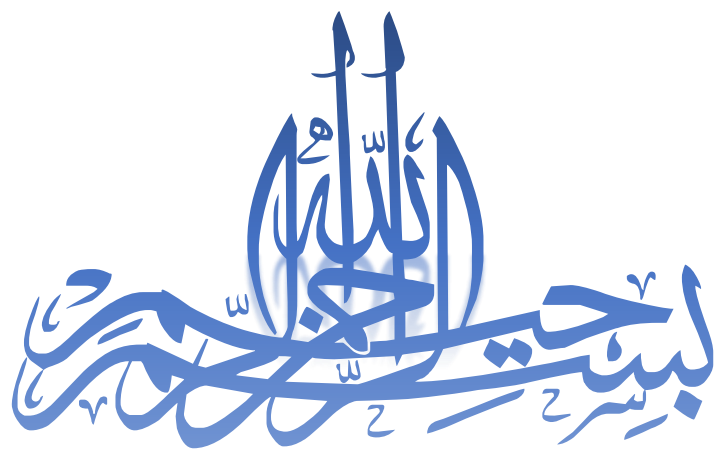

حیثیت

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد باریک

د کتاب نوم : حیثیت ناول

لیکوال : نیک محمد بارک

چاپ کال : ۲۰۱۹ / ۹ / ۱

کمپوز او کمپیوټری چاری : نیک محمد بارک

ادرس : لوی کندهار

موبایل : +93702110371

واتسف : +93784422655

naikbarak786@gmail.com

nbarakzai786@yahoo.com

Facebook: Naik Mohammad Barak

پر حیثیت ناول باندی نظر

سلامونه او نیکی هیلے تاسو ٿولو لوستونکو ته وړاندی کوم!

د هر څه نه مخکې بناغلي نیک محمد بارک صاحب او کورنی ته یې مبارکې وایم واقعیت هم د ویاړ ځای دی چې بارک صاحب په کم عمر کي د زیات استعداد خاوند سویدی او مور یې په بنایستو لیکنو نازولې یو او اسلام او خپلې مورنی ژبې پښتو ته یې ددی لاری خدمتونه کړیدی، بارک صاحب راڅخه غوښتنه کړې وه چې باید د همدې کتاب نظارت یې وکم، ناول می ووايه په ډیر بنایسته طرز لیکل سوې وو لکه څنگه چې دا ناول د بارک صاحب لومړی ناول دی نو څه ناڅه نیمگړتیاوې یې درلودی بارک صاحب ته می ور په گوته کړې هیله ده چې په راتلونکو بنایستو ناولونو کي یې مراعت کړې د بارک صاحب د لا

برياوو په هيله يم قلم يې همداسې جاري د پاک رب
له درباره غواړم وسلام.

په درنښت:

ډاکټر الياس احمد (سويډن)

د ليکوال خبرې

د مکتب په څلورم صنف کې وم چې پلار جان مې وفات سو ډير کشر وم په بڼه او بد نه پوهيدلم، مور او ورونو مې ماته دومره مينه راکړه چې د پلار غم يې راڅخه هير کړی وو خو کله چې به مې نور کوچنيان د خپل پلار سره ليدل نو ډير به خوابدی کيدم او تر سترگو به مې بې اختياره اوښکې راتلې کرار کرار به مې دا غم زياتيدی او تر ډيره دا غم را سره وو په اخير کې به مې داسې څه لفظونه تر خوله راوتل چې زما په اختيار کې نه وه او نه هم پوهيدم چې دا زه څه وایم خو هغه به مې ليکل او د ځان سره به مې ساتل کرار کرار په دی پوه سوم چې زه څه ليکم دا شعرونه دی کرار کرار مې ادامه پسې ورکړه تر دی حده چې يو نظم مې جوړ کې او په مکتب کې په جوړی سوی مشاعره کې مې ووايه چې د استاذانو او کورنی لخوا مې ډير تشويق سوم زما د شعر و شاعری

سرہ علاقہ نہ وہ خو چی کله به غمجن سوم نو بی
اختیاره به می تر خوله وتل غم به می یو خه ور سره
کم سو وروسته می د لیکوالی سره مینه پیدا سوه د
ڈیرو کیسو په لیکلو می شروع وکړه خو د خه ستونزو
لکبله به پر نیمایی راخه پاتی سوی دا می اولنی ناول
دی چی پای ته می ور رسوی ددی ناول کیسه 30%
حقیقت لری او حینی هغه کلمات پکښی کارول سویدی
چی خنګه په حقیقت کی پینس سوی وه خو هیله کوم د
اصلی کیسی په اړه زما خخه هیخ وضاحت مه غواری
او نه به یی هم زه کله درته ووايم نو صرف ناول
وگوری او خوند تری واخلی د نورو ناولونو د لا ښه
لیکلو لپاره هیله کوم زما سره پر پورته ادرسونو خپل
نظرونه شریک کری.

په درنښت:

نیک محمد بارک

حيثيت

سلطان يو بزگر دی هغه خپلو دريو کوچنيو ورونو ته چي د پلار تر مرگ وروسته و ده ته ورپاته سوی وه او ده يی د خپلو اولادو پخیر ساتنه کول کيسه کول.

زامنو دی دنيا ته مور ټول يو رکم راغلی يو چي نه پیسی د یوه سره وي او نه مال و جايداد ټول سره يو شان وه نه خان وو نه فقير حڪه دا د ژوند شروع وه خلک په کارو اخته سول وروسته بيا خلک پر خو ډلو تقسیم سوه اصلاً کی خو مور ټول دی دنيا ته د الله جل جلاله د عبادت لپاره راغلی يو خو د ژوندي پاته کيدو لپاره بايد يو کار هم وکوي. ځينو لږ عبادت وکی او زیات کار یی وکی او زیات څه یی تر لاسه کړه ځينو بيا سستی کول نه یی عبادت سم کوی او نه یی هم کار سم کوی دوی بيا لږ څه تر لاسه کړه او ځينو بيا لږ عبادت کوی لږ یی بيا کار کوی چي دی خلکو صرف سهار گټل او ماښام یی سره خوړل لکه مور چي یو. بچيانو پیسی په ژوند کی مهیمی نه دی انسانیت، مینه

او بنه اخلاق چي څوڪ ولري هغه تر ٿولو لوي شتمن
دي ڪه ڇه هم پيسي ونلري ٿول خلك به بي احترام
ڪوي او هغه خلك چي پيسي لري د هغو خلك ددي
لپاره ظاهري احترام ڪوي چي هغه پيسي لري او دوي
تري ديو ڇه تمه لري خو چي څوڪ انسانيت، رشتيني
مينه او بنه اخلاق ولري نو د هغو به خلك د زره نه
احترام ڪوي ڪوئبنس وڪي زامنو چي د خلكو زرونه
په انسانيت، رشتيني ميني او بنو اخلاقو لاسته راوري
نو خلك به حله در سره رشتيني مينه وڪي. د سلطان
په دريو ورونو ڪي مصطفى ڏير زيرڪ وو هغه د
سلطان نه پوئتنه وڪره

لالا ڪه زه د خلكو سره بنه چلند وڪم او د هغو سره
رشتيني مينه وڪم ايا زه به پر هغو گران سم.

سلطان مسڪي سو او مصطفى بي تر بارخو ونيوي او
ورته بي وويل هو زما گرانه ته به پر خلكو ڏير گران
سي لڪه ڇنگه چي پر ما گران بي.

مصطفیٰ وویل: نو لالا زه ژمنه کوم چی زه به تل د
ٿولو سره بنه چلند کوم او د زره مینه به ور سره کوم.
سلطان: شاباس زما زمريه حلی درخی ناوختی دی
چی کورته خو.

د ورونو مینه جلا وی خو د پلار مینه بیا جلا خو بس
مصطفیٰ به دا غم په زره کی پوٿوی چی هسی نه
ورور یی دا فکر وکی چی زما په روزنه کی کوم
کمی راغلی دی هغه دا خبره په ذهن کی ډیره ٿینگه
ونیول چی د چا سره به رښتینی مینه کوی د دوی په
کلی کی د یو خان کور وو چی هغه به د پسرلني میلی
لپاره صرف دی کور ته راتلی دلی به یی دوه دری
میاشتی تیرولی او بیرته به تلل د مصطفیٰ مشر ورور
سلطان د هغو په کور کی مزدوری هم کول د هغو
گلان به یی ور ساتل او د کور صفایی به یی کول کله
کله به یی د خان سره مصطفیٰ هم بیوی هلته. هغه
لومری ورخ وه چی کله مصطفیٰ هغه ولیدل نو باندی
عاشق سو خو هغه ډیره مغروره وه د نورو ماشومانو

سره به یی هم ڈیر په غرور خبری کولی زیاترو
ماشومانو د هغی سره د زیاتو شیانو په خاطر مینه
کول او ورسره خندل یی خو مصطفیٰ پر هغی باندی
رښتینی عاشق وو د هغی د شیانو او مقام په کیسه کی
نه وو حکه دی روزل سوی هم داسی وو چی د چا د
پیسو او مقام سره یی مینه نکول مصطفیٰ د خپل ورور
خخه پوښتنه وکړه: لالا هغه انجلی څوک ده هغه هلته
چی بازی کوی.

سلطان وویل: دا د خان صاحب لور ده دا مور چی یی
په کور کی کار کوو شهناز فهیم نومیری.

مصطفیٰ: لالا زه هم د هغی سره سات تیر کم.

سلطان: هو ورسه زویه.

مصطفیٰ کرار کرار د هغی وخواته ور روان سو کله
چی هغو ته ور ورسیدی نو د ټولو ماشومانو و ده ته
پام سو او د شهناز نه یی پوښتنه وکړه چی دا هلک
څوک دی.

شهناز وويل: دا زمور د مزدور ورور دی د هغه سره
دلته زمور په کور کی کار کوی.

بیا شهناز وويل ايې هلکه ستا نوم څه دی.

مصطفی په موسکی ورته وويل: زه مصطفی یم.

شهناز او ملگری یی ټول په خدا سول ويل
مصطفی!!!!؟

بیا شهناز وويل: هله ورسه زمور لپاره یخي اوبه
راوړه لږ ژر.

مصطفی په موسکی ولاړی او د هغو لپاره یی اوبه
راوړلی او مصطفی ته یی وويل چی هله ووځه د
میدانه زمور بازی مه را خرابوه.

هغوی بیرته په خپلو لوبو اخته سول او مصطفی بیرته
د هغو څخه راغلی د ورور و څنگته کښینستی ورور
یی ورته وويل: زویه دا د غټو خلکو اولادونه دی که
مور هر څومره ور سره رښتینی اوسو خو دوی بیا
هم په مور صرف پسځند وهی او زمور غریبانو مینه

صرف مسخري ورته معلوميري خو مور کښته طبقه
يو بايد ددي شيانو سره ځان عادت کړو او بد په وينسو.

مصطفیٰ به هره ورځ هغی ته ډیر په مینه مینه کتل
خو هغه یی هیڅ په کیسه کی هم نه وه، د شهناز فهیم
او د کورنیو د میلو وخت یی خلاص سو او دوی په
موټر کی روان سول مصطفیٰ هغوی د شا لخوا تر
ډیره حده وڅارل.

کلونه تیر سول مصطفیٰ ځوان سو او په کلی کی به
یی د خلکو سره ډیر په مینه چال چلند کاوه د هر چا
سره به یی په مسکا خبری کولی مصطفیٰ ډیر یو با
اخلاقه ځوان وو نو ځکه یی په کلی کی زیات ملگری
درلودل.

د مرغانو غوغا او اوازونه وه موسم هم د بهار
رانیردی وو مصطفیٰ هم ډیر خوشحاله وو ځکه د
شهناز سره د لیدلو ليواله وو د هغی لیدو ته بی صبری
وو خو زړه یی تکیه وو چې دوه دری میاشتی به د
هغی دیدن کوی.

خو ورخي وړاندي د شهناز پلار د مصطفى ورور سلطان ته زنگ وکې چې راتلونکې هفته مور درخو کلي ته کور بايد تيار وي شهناز لور مي د کال د غوره بنځينه اوارډ گټلي دي او مور غواړو په دي خوشحالي کي يو کوچني ميلمستيا هم هلته جوړه کړو مصطفى غوږ ورته نيولي وو کله چې يي د شهناز د راتلو واوريدل نو ډير خوشحاله سو او لانديني خو بيتونه يي تر خوله بي کنټروله ووتل،

بي نظره زنده گي ده
هم گرانه زنده کي ده
بس زه باندي مين يم
خو جدا مو زنده گي ده

خو ورخي وروسته شهناز او کورني يي کلي ته راورسيدل مصطفى تر يوي درختي شاته شهناز ته پټ پټ کتل کله چې هغه د موټره راکښته سول نو

ويليدل چي هغه ڏيره غٽه سویده او ڏيره بنکلي سوی هم ده، ماښام ته ميلمستيا جوړه سوه ټولو شهناز ته د اوارڏ گټلو مبارکيانې او ڏالي ورکولي، د مصطفى ملگري هم دی ميلمستيا ته راغلي وو هغوی په دی خبر وه چي مصطفى پر هغي مين دی نو مصطفى يی بغلته کی او ورته يی وويل چي هله مصطفى همدا دی موقع ده ورسه او هغي ته يو ڏالي ورکه کرار کرار به سره ورپيژنی په همدې رکم،

مصطفى وويل: نه ياره نه وینی د هغي سره يی کورنی او ملگري دی تاسو می لکه چي په ڏبوی، خو ملگرو يی مصطفى مجبوره کی چي بايد شهناز ته يو ڏالي ورکی،

مصطفى وويل: سمدو ورکوم يی خو زما سره داسی څه نسته چي هغي ته يی ڏالي کم، د مصطفى د يو ملگري خور هم همدلته موجوده وه هغه خپلی خور ته وويل چي ته ستا دا لاس بند راکه زه بيا تاته بل راوړم هغي هم ورکی هغه مصطفى ته ورکی او ورته يی

وویل چی هله ورسه ور یی که مصطفیٰ وویل سمدہ
خو چی د موقع حای راسی ور به یی کم.

خه حنڈ وروسته شهناز د ملگرو خخه جلا سوه او
ولاره دباندی یوازی ودریده، د مصطفیٰ ملگرو هغه
ته اشاره وکره چی هله ورسه اوس دی موقع ده هغی
ته ڈالی ورکه، مصطفیٰ هم د خو گیلاسو شربتو سره
د هغی وخواته ورغلی او ورته یی وویل اغلی شربت؟

شهناز د هغه خخه شربت واخیستل او په خینلو یی
پیل وکر، مصطفیٰ زره نسوای کولای چی هغی ته
مبارکی وواپی او ڈالی ورکی هلته یی د شا لخوا
ملگري اشاری ورته کوی چی هله ژر سه مبارکی او
ڈالی ورکه، مصطفیٰ هو خه ناخه زره وکی او هغی
ته یی په کبنته لهجه او په ڈیره مینه وویل اغلی فهیم
(خبر سوم چی اوارد مو تر لاسه کړیدی زیات
خوشحاله سوم ڈیر ڈیر دی درته مبارک وی د لا
بریاوو په هیله دی یم) خو شهناز هغه ته هیخ ارزښت
ورنه کی د غروره یی صرف سر ورته وبنوروی د

هغه څخه يې ډالي واخيستل خو چي بيرته دننه تله هغه
ډالي يې په کچره داني کي وغورزول. د مصطفى زړه
ډير درد وکي او ورغلي هغه لاس بند يې بيرته را
واخيستي او د ملگرو او محفل څخه خوابدي دباندې
راووتي يوازي کښينستي او هغه لاس بند ته يې کتل،
خو ورځي وروسته شهناز او ملگري يې د کلي يو
اورد سيند ته د ميلي لپاره ولاړل په همدې ورځ
مصطفى او ملگري يې هم ددي سيند و ميلي ته راغلي
وه د مصطفى ملگري اخته وه او خپل ساتيري يې سره
کوي خو مصطفى خوابدي د درختي په يو بناخ کي
څنگ اچولي وو او هغه لاس بند ته يې کتل چي شهناز
ته يې ورکړي وو، نابيره چيغې سوي مصطفى يو دم
راوغورځيدي او ويکتل چي څه پيښه ده خو څه يې
ونه ليدل دي چي کله بيرته پريوتي نو ملگرو يې په
ځغستا او ورخطايي رغ باندې وکي چي هله مصطفى
د خان صاحب لور شهناز اوبو ويوره مصطفى چي
کله دا واوريدل نو فوراً د درختي څخه راوغورځيدي

او د سيند و خواته يي ور وځغستل ويليدل چي شهناز
اوبو اخیستي ده او د ابشار و خواته يي پوري وهي
شهناز د ژغورلو ناري وهي مصطفى هم فوراً سيند
ته پسي ور و غورځيدي او شهناز ته يي په يو ركم
خان ور ورسوي شهناز لږ پاتي وه چي تر ابشار
لاندي شاوه سي خو مصطفى ژر هغه تر لاس ونيول
او په ډير تكليف يي هغه د اوبو څخه را وايستل شهناز
چي كله د اوبو د ايستلو څخه خلاصه سوه نو په
مغروړانه ډول يي د مصطفى و خواته وکتل او ځني
روانه سوه مصطفى چي كله خپلو ملگرو ته راغلي نو
هغو ورته وويل چي مصطفى اوس به دي نو د هغي
په زړه كي ځای پيدا كړي وي مصطفى موسكي سو
خو هلته يي شهناز ته ملگرو وويل چي تا بايد د
مصطفى څخه مننه كړي واي ځكه هغه خپل خان په
خطر كي واچوي او ته يي وژغورلي، شهناز هغو ته
وکتل او ورته يي وويل هغه زموږ مزدور دي دا خو
د هغه مسؤليت وو چي ما وژغوري.

هاته مصطفى د شهناز په فکر کي وو هيڅ شی خوند نه ورکوی ځکه عاشق سوی وو یوازي به یی د شهناز فکر کوی په دی وخت کی یی ملگري راغلل او هغه ته یی وویل چي مصطفى اوس نو باید ته هغي ته د خپل زړه خبره وکي ځکه تابه هم اوس د هغي په زړه کی حای پیدا کړی وی، مصطفى ورته وویل: یا یارانو بیا به هغه فکر کوی چي ده زه د مطلب لپاره وژغورلم زه نه ورته وایم، خو ملگرو یی مصطفى مجبوره کي چي هتمن به ورته وایي، مصطفى هغو ته وویل: سمده سبا سهار به ورته ووايم خو زړه ولاکه کولای سم د هغي حیثیت تر مالور دی هغه به ما ونه مني، ملگرو یی ورته وویل چي ته به بهانی نه جوړوی سبا به هتمن ورته وایي ته خو رښتیني مین یی رښتیني مین هیڅکله نه ناکمیری، مصطفى وعده ور سره وکړه چي سمده ورته وایم،

کله چي سهار سو نو د مصطفى ملگري د هغه وکورته راغلل او هغه ته یی وویل چي هله درځه اوس به د

زړه خبره ورته کوی دوی ټول د شهناز د کور وخواته
ور رهي سول کله چی د شهناز دی مانی ته راورسیدل
نو ویلیدل چی شهناز او کورنی یی ټول په موټر کی
سپاره دی او وتگ ته اماده دی مصطفیٰ ډیر پریشانه
سو او د هغو وخواته ورنیردی سو د شهناز فهمیم پلار
و مصطفیٰ ته اشاره وکړه چی دلته راسه کله چی
مصطفیٰ ورغلی نو لومړی یی د شهناز د ژوغورلو
مننه تری وکړه او بیا یی ورته وویل چی ورور ته
دی ووايه چی نور مور دا مانی پر بل چا خرڅوو بیا
هیڅکله نه راځو.

د شهناز پلار دا خبره وکړه او وروسته په موټر کی
کښینستی او روان سول مصطفیٰ تر ډیره پوری
سترگی د شهناز پر څیهره ښخي کړی وی او ډیر
پریشانه سو، کله چی یی د شهناز دی موټر تر سترگو
نیهام سو نو د ملگرو پر خوا په خوابدی سره رهي
سو ملگرو یی هغه ته تسلیت ورکی خو د مینی اور
چی د چا په زړه کی بل سی بیا یی هیڅ تسلیت او د

دنيا هيڅ شي يي نسي مړ کولای يوازي او يوازي يي
دوي سترگي علاج وي د غمگين زړه لپاره يي،
مصطفی به ټوله ورځ غمگين وو او هيڅ شي ته به
يي زړه نه غوښتي چي ويکړي ملگرو به يي هغه د
هغوي سره بازي کولو ته دعوتوي خو مصطفی به
هغو ته منفي جواب ورکوي اخير به يي ملگرو په
زور بيوي و بازي ته خو د بازي په جريان کي به د
مصطفی په ذهن کي يوازي او يوازي شهناز گرځيدل
او ټول فکر به يي د هغي وخواته وو، خو ورځي په
همدي رکم تيري سوي ملگرو يي د ځان سره وويل
چي زموږ بڼه ملگري په مشکل کي دي موږ بايد هغه
ته د يو حل لاره ولټوو ځکه موږ دده دا خوابدتيا نسو
زغملای، ټول يو ځای د مصطفی وخواته ورغلل او
هغه ته يي وويل

بياره موږ ستا دا حالت نسو زغملای تر مخه به مو بڼه
خوشحالی او بازي کولي خو اوس ستا دا خوابدتيا موږ

ٲول خوابدی کړی یو مور ستا ددی مشکل یو حل لاره
را ایستلی ده، مصطفیٰ ویل څنگه حل لاره،

هغوی وویل: ته باید په شهناز پسی بنار ته ورسې او
د خپل زړه خبره ورته وکړی که دی نه ورته وکړه
نو تل به همداسی خوابدی یی او همدا حالت به دی
وی،

مصطفیٰ په مړه موسکی خوله وویل: نه یاره داسی
خبره نه ده شاید یو څه وخت بعد می هغه هیره سی
بیرته به خپل پخوانی ژوند شروع کم،

ملګرو یی وویل: په قسم سره درته وایو چی ته به
هیڅکله هم هغه هیره نکړی او تل به دی همدا حالت
وی لکه څنگه چی دی مور اوس وینو نوری خبره
مکوه بس بنار ته د تلو آماده گی ونیسه مور دی
ملګری یو.

مصطفیٰ بنار ته د تلو آماده گی و نیول ځکه بنار
ددوی څخه څو کیلومتره لیری وو او د څو ساعتونو

لاره وه، مصطفی تیار سو او د ملگرو څخه یی خدای
په امانی واخیستل او د یو بل ملگری سره د بنار پر
خوارهی سو،

تر زیات منزل وروسته بنار ته ورسیدی او پخوانی د
خوابدتیا رنگ یی اوس په موسکی رنگ واوښتی، د
شهناز د کور ادرس یی پر یو ورقه لیکلی وو تر څه
پوښتنو وروسته یی د شهناز د کور ادرس پیدا کړ د
شهناز دی کور ته نیردی یی یو هوټل کی کوټه و نیول
کله چی کوټی ته داخل سو نو لومړی یی د کلکین نه
د شهناز دی د کور وخواته وکتل او د ستړیا غټه ساه
یی و ایستل،

کله چی سبا سو نو مصطفی او ملگری یی د شهناز
دی کورته ورغلل د شهناز پلار ته یی وویل چی زه
بنار ته د کار لپاره راغلی یم تاسو زموږ مشران یاست
نو می وغوښتل چی ستاسو سره هم ووینم زه ستاسو
د کور پر مخامخ دی هوټل کی اوسیرم،

د شهناز پلار ورته وويل: تر هغه وخته چي ته كار
پيدا كوي زمورن كور كي اوسه،

مصطفی وويل: نه مشره تاسو ته به تكليف وي،

د شهناز پلار وويل: دا بيا تكليف ولي دي غټ كور
دي تاسو به پكښي معلوم هم نسي.

مصطفی وړ سره ومنل او د شهناز دي په كور كي
بي استوگنه پيل كړه.

كله چي ماښام سو مصطفى د خپلي كوتي ومخته ناست
وو چي د شهناز موټر راغلي مصطفى ژر وړ ولاړ
سو او هغي ته يي د موټر دروازه وړ خلاصه كړه،

كله چي شهناز د موټر نه راكښته سوه مصطفى ته يي
په هيرانی وويل چي ته دلته چشي كوي او څه وخت
رالی،

مصطفی ورته وويل: نن راغلم غوښتل می چي دلته
ښار كي يو كار وكم مشر ويل چي تر هغه وخته چي
كار پيدا كوي همدلته اوسه زه هم راغلم،

شهناز تر څه خبرو وروسته خپلی کوټی ته ځنی ولاړه
او مصطفیٰ خپلی کوټی ته ولاړی.

مصطفیٰ ټوله شپه د هغی په یاد کی تیره کړه، کله
چی سهار سو شهناز تر ناشتی وروسته په موټر کی
کښیښته او ولاړه مصطفیٰ هم په هغی پسی ووتی تر
څه مزل وروسته شهناز خپل پوهنتون ته ننوتل
مصطفیٰ هلته ورته انتظار سو او څه وخت وروسته
بیرته ولاړی.

شپی و ورځی تیریدلی خو مصطفیٰ دا زړه نسوای
کولای چی شهناز ته د زړه حال وواپی مصطفیٰ ددی
په کیسه کی نه وو چی هغه پیسه داره ده نو دی به
مینه ور سره کوی بلکی مصطفیٰ د کوچنیوالی څخه
دا زده کړی وه چی مینه د زړه څخه کیږی او پر زړه
ختمیږی مینه باور او ټینگ عزم غواری د مینه شروع
هم یو ځای وی او ختم هم مینه یو څه لمنځه وړلای
سی کله چی درواغ پکښی وویل سی مصطفیٰ د اولی
ورځی څخه پر شهناز مین وو د هغی پر شتمنی نه

خو شهناز د خپلی شتمنی غرور نیولی وه هغی د
مصطفی مینه هیخ نسوای درک کولای خو بیا هم د
مصطفی زړه نه تری صبریدی د هغی کتل ورته د
جنت پخیر وه د هغی سره خو لحظی خبرو به دده د
میاشتو میاشتو خوشحالیو سبب کیده.

څه موده بعد د شهناز د پلار یو پخوانی ملگری د
خاریج څخه د شهناز دی کورته راغلی د دوی کره
بی استوگنه پیل کړه د هغه یو زوی هم ور سره راغلی
وو یوه ورځ یی په خبرو کی د شهناز پلار ته وویل
چی دا زوی می سرفیراز نومیری سړ کال د اقتصاد
پوهنځی څخه فاریغه سو او په بنار کی د یوی غتی
کمپنی لخوا ورته د کار وړاندیز سویدی چی د یوه
کوچنی مزدور تنخوا یی تر ۵۰۰ دالر نه ده کمه
انشاءالله زما زوی به یی ژر مدیر هم سی ددی کمپنی
ولی چی زما زوی ډیر لایقه دی غوښتل می چی یوه
بڼه انجلی سره یی واده ور وکم نو ځکه دی بنار ته
راغلم ځکه دا می خپل مورنی ټاټوبی دی او خپل د

بنار انجلی ور غوارم نو حُکّه دلته راغلم چی ته
راسره په دی کار کی کمک وکی،

د شهناز پلار هغه ته وویل چی ولی نه سرفیراز خان
خو زما د زوی پخیر دی انشاءالله چی یوه بڼه انجلی
به یی په نصیب کیری،

د سرفیراز پلار د شهناز د پلار نه د شهناز په هکله
وېوښتل چی هغه څنگه ده زده کړی یی تر کومه حایه
رسولی دی واده یی کړیدی که نه،

د شهناز پلار موسکی سو او ورته یی وویل بڼه ده
غټه سویده په راتلونکی میاشت کی د طب پوهنځی
څخه فاریغه کیری تر اوسه می یو داسی هلک نه دی
پیدا کړی چی ددی دی خوښ وی او زه یی واده ور
سره وکم.

خو شیبی وروسته شهناز راغله او د ټولو سره یی
روغبر وکړ.

خو ورخی تیری سوی سرفیراز کوبنبن کاوه چی
شهناز ته حان نیردی کی نو حکه د هغی پر طرف
ڈیر گر حیدی هغی ته کرار کرار ور نیردی کیدی او
د ژوند په باره کی یی خبری سره کولی سره خندل به
یی،

یوه ورخ چی دوی سره گر حیدل او خبری یی سره
کولی د شهناز پلار او د سرفیراز پلار هم سره ناست
وه چی دوی دوه یی خوشحاله سره ولیدل نو د
سرفیراز پلار موسکی سو او د شهناز پلار ته یی
وویل: ملگری ما او تا د کوچنیوالی ملگری یو داسی
یو لکه خپل ورونه ایا خوبنه دی نه ده چی شهناز زما
زوی سرفیراز ته راگری زما و ستا ملگریا به نوره
هم ټینگه سی ستاسو تر کور به بل بنه کور چیری وی
ستا څنگه خوبنه ده،

د شهناز پلار ورته وویل: چی زما خو ستاسو کور
خوبن دی او پوهیرم چی تاسو به زما لور ڈیره
خوشحاله را وساتی دا خپلوی می هم خوبنه ده خوزه

بايد لومړی د شهناز سره صلاح وکم چی د هغی څنگه
خوښه ده که د هغی خوښه سوه نو زه هیڅ مشکل
نلرم، د سرفیراز پلار ورته وویل سمدیه چی څنگه
ستاسو خوښه وی،

کله چی ماښام سو د شهناز پلار د شهناز کوتی ته
ورغلی او هغی ته یی وویل: د سرفیراز پلار سهار
ستا لاس د خپل زوی د پاره راڅخه وغوښتی خو ما
ویل چی زه باید لومړی ستا سره صلاح وکم چی ستا
سرفیراز خوښ دی که نه زما خو دا کور خوښ دی
ته خو خبره یی لورکی چی سرفیراز هم ښه هلک دی
د اقتصاد پوهنځي څخه فاریغه سویدی د ډیرو پیسو
وظیفه هم لری

که ستا خوښه وی زه به هو ورته ووايم،

شهناز په مسکا ورته وویل: بابا چی څنگه ستا خوښه
وی زه خو څه نه پکښی وایم تا زه د کوچنیوالی څخه
په ډیره مینه را لویه کړی يم تاسو چی هره پریکړه

کريده زما په گټه مو کريده چي ستاسو خوښه وي زما
هم خوښه ده،

د شهناز پلار ډير خوشحاله سو او شهناز يي په غير
کي ونيول او پر تندي يي مچ کړه او حني ولاړي،

کله چي سهار سو د سرفيراز پلار او د شهناز پلار د
سهار چايو ته سره ناست وو په دي وخت کي د
سرفيراز پلار تري وپوښتل چي ملگري ايا تا د شهناز
سره خبري وکړي ايا د هغي دا دوستي قبوله ده د
شهناز پلار په موسکي ورته وويل چي هو شهناز دا
دوستي قبوله کړه، نو دواړو د خوشحاليه په غير کي
سره ونيول او يو وبل ته يي متايان په خوله کي سره
ورکړل او د شهناز وويل چي کله شهناز فاريغه سي
نو په هغه ورځ به يي کوزده هم وکو، مصطفى د
شهناز د موټروان نه پوښتنه وکړه چي خيريت دي
خان صاحب ولي دومره خوشحاله دي، د شهناز
موټروان ورته وويل: خان صاحب او ملگري يي
دوستي سره وکړه يعني شهناز يي سرفيراز ته ورکړه،

ددى خبرى په اوریدو سره د مصطفى هوبښ د سره
ووتى او گونگ سو نیردى وو چى خغوار سوى وای
ملگرې یی ژر تینگ کړی او خپلی کوټی ته یی بوتلی
کله چى کوټی ته ورسیدل نو د مصطفى د سترکو څخه
بی اختیاره اوبښکی راغلی ملگرې یی دلسایى ورکول
خو بیا یی هم اوبښکی ونه دریدی ملگرې یی ورته
وویل: ایی مصطفى یاره په تا اوس څه وسول،

مصطفى په ژر غونى اواز ورته وویل چى تا اوس نه
واوریدل چى زما شهناز یی بل چاته ورکړه،

ملگرې یی وویل: تر اوسه خو یی نه ده ورکړی خو
مازی یی خبرى سره وکړی،

د مصطفى زړه لږ پر ارامه سو ملگرې یی ورته
وویل: مصطفى ته اوس هم وخت لری باید ژر تر ژر
شهناز ته د خپلی مینى ووايى که نه نو ډیر به ناوخته
سى،

یوه ورځ شهناز په موټر کی د کور څخه دباندی ووتل
مصطفى هم څه ځنډ وروسته پر موټر سیکله ووتی د

ڪوره، مصطفيٰ پر يو اوڀر د سرڪ روان وو تر سترگو
بي اوبنڪي بهيدلي چي لڙ مخته ولاڙي گوري چي د
شهناز موٽر په لار ڪي خراب سويدي مصطفيٰ
غوبنٽل چي تڙي تير سي خود شهناز موٽروان ناره
پسي وڪڙه چي مصطفيٰ ودريره مصطفيٰ چي ڪله
ورته ودريدي د شهناز موٽروان شهناز ته وويل چي
موٽر ڙر نه جوڙيري زه به ميستري ورته راوغوارم
ستا د امتحان ناوخته ڪيري ته د مصطفيٰ سره ولاڙه
سه هغه به دي ور رسوي شهناز په مغرورانه لهجه
ورته وويل چي زه او موٽرسيڪل زه نه خم ور سره
موٽروان ورته وويل: اڱلي ستاسو امتحان به تير سي
او موٽر هم ڙر نه سميري،

اخير شهناز مجبوره سوه او د موٽره راکڻته سوه د
شهناز موٽروان مصطفيٰ ته وويل: مصطفيٰ اڱلي خو
تر پوهنتونه ور رسوه زمورن موٽر خراب سو،
مصطفيٰ په هيراني ورته وويل چي زه؟ ده لا خبره نه
وه خلاصه ڪري چي شهناز بي تر شا پر موٽرسيڪله

ور سره کښينسته، مصطفیٰ په هيران سره روان سو، د لاری په نیمایي کی د شهناز احساس یی پر زړه وموښتی او د شهناز د واده خبری یی ور یاد سوی یو خُل بیا یی تر سترگو اوښکی را وبهیدلی تر دی حده چی په اوښکو یی د شهناز لاس لوند سو شهناز چی کله خپل لاس لوند ولیدی نو د موټر سیکله په هنداره کی یی د مصطفیٰ ومخته وکتل گوری چی د مصطفیٰ د سترگو څخه د ویالی د اوبو پڅیر اوښکی را روانی دی، شهناز ډیره هیرانه سوه او څه خُنډ وروسته یی مصطفیٰ ته وویل چی موټر سیکل ودر وه، مصطفیٰ ژر د مخ اوښکی پاکی کړی او موټر سیکل یی ودر وی او پوښتنه یی تری وکړه چی اغلی خیر دی، شهناز ورته وویل څه کیسه ده ولی پریشانه یی او دا اوښکی د څه د پاره، مصطفیٰ په ژر غونی موسکی اواز ورته وویل چی نه خیر هیڅ خبره نه ده هغه می په سترگو کی یو شی ولویدی، شهناز ورته وویل: درواغ مه وایه زه ډاکټره یم ستا د سترگو څخه داسی معلومیږی

چی تا ٿوله شپه خوب نه دی کڙی او ٿیر دی ڙلی
دی ولی او د څه لپاره؟

مصطفیٰ بیا ورته وویل: نه خیر هیڅ خبره نه ده هغه
داغسی،

شهناز ورته وویل: خامخا به راته وایی چی څه خبره
ده؟

مصطفیٰ وویل: نه هیڅ خبره نه ده ما درته وویل چی
هغه می په سترگو کی یو شی ولویدی.

شهناز په غوسه ورته وویل: راته ووايه چی څه خبره
ده ستاسو د څیږی څخه معلومیږی چی یو خبره هتماً
سته خو ته یی ماته نه وایی ایا پر یو چا مین یی که
څنگه،

مصطفیٰ موسکی سو، شهناز ورته وویل: بڼه بڼه پوه
سوم چی د مینی خبره ده دا راته ووايه چی څوک ده.
مصطفیٰ وویل: نه داسی خبره نه ده،

شهناز وويل: نه نه هتماً به راته وايي چي څوڪ ده او
چيري اوسيري،

مصطفى په موسڪي او زهيره څيهره ورته وويل: هغه
د داغه بناړ ده خو نور غواړم هيره يي ڪم،

شهناز وپوښتل: ولي ولي يي هيروي؟،

مصطفى وويل: فايده نڪوي ځڪه چي ڏير ژر به د
هغي ڪوزده او واده وسي او زما د ژونده به ڏيره ليري
ولاړه سي،

شهناز وپوښتل: ايا هغه هم ستا سره مينه ڪوي؟

مصطفى وويل: نه هغه خو په دي هم نه ده خبره چي
زه مينه ور سره ڪوم زه د هغي لپاره همدې بناړ ته
راغلم ځڪه چي زه په ڪلي ڪي پر هغي مين سوي وم،

شهناز شڪي سوه چي دا به ما بنيي نو ځڪه يي په
غوسه وپوښتل: څوڪ ده هغه راته ووايه؟

مصطفیٰ وویل: نه نه غوارم چی نوم یی درته ووايم
فايده نکوی حُکده د هغی او زما لار نور جدا کیری نو
نه غوارم چی بیا مو کوم ستونزه په مینح کی راسی،
شهناز په ڈیری غوسی سره ورته وویل: ما درته وویل
چی راته ووايه چی خوک ده هغه؟؟؟؟

مصطفیٰ وپیری تر سترگو یی اوبنکی وبهیدلی او
په ژرغونی اواز یی شهناز ته وویل: شهناز هغه چی
زه زیاته مینه ور سره کوم هغه ته یی هو زه ستا سره
مینه کوم بيله تا ژوند نسیم کولای ستا لپاره پیدا سوی
یم او ستا سره به یو حای مړ کیرم،

د شهناز مخ د ڈیری غوسی خخه سور واوښتی او
مصطفیٰ ته یی پر مخ ټینگه چکه (خپیره) ورکړه
مصطفیٰ د شهناز په چکی سره سر کښته واچوی او
شهناز هغه ته په غوسی کتل او بیا یی ورته وویل:
خپل حیثیت ته دی کتلی دی بی سیواده بی عقل یی په
خیمه کی رالوی سوی یی د غواوو او محکو سره دی
ژوند ټول تیر سویدی ته زما سره مینه کوی تا دا فکر

لا ڇنگه وکي چي زه به ستا سره مينه وکم؟ زمورن په پيسو دي ژوند تيريزي، پوهيزي زما راتلونکي خاوند څوک دي هغه د ټول هيواد په کچه يو تکړه سيواداره اقتصاد پوه دي د يوي مياشتي تنخوايي ستاسو د ټول عمر د گټلو پيسو سره لا نه ده برابره او تاڅه وويل چي ته بيله ما ژوند نسي کولاي؟ زه به تاته د خپلو پيسو د صنډلانو ځاي لا نکم در که ژوند نسي کولاي بيله ما نو ورسه داغه پنځه روپي واخله زهر په رانيسه او ويخوره.

مصطفی لاندی کتل او تر سترگو يي اوبنکي بهيدلي هيڅ يي هم نه ويل.

څه ځنډ وروسته د شهناز موټروان راغلي او شهناز ته يي وويل چي راځه اغلي موټر سم سو، شهناز موټروان ته په غوسه وويل: بي عقله ما نه درته وويل چي زه ددي بي حيثيته انسان سره نه ځم، موټروان وويل: خير دي اغلي څه کيسه ده، شهناز وويل هيڅ کيسه نه ده درځه،

مصطفیٰ پر هغه حای ولاړ وو او ژړل یی بیا د ډیره غمه پر محکه ولویدی او لوی لوی چغی یی وهلی بیا یی آسمان ته لاس پورته کړ او په چغو یی الله ته وویل: یا الله ته خو پوهیری چی زه د هغی سره رښتینی مینه کوم د هغی د حیثیت او مقام د پاره یی نکوم لالا خو ویل چی که د چا سره رښتینی مینه وکی نو هغه به هم رښتینی مینه وکی در سره نو بیا زه خو د هغی سره رښتینی مینه کوم نو هغه ولی زما څخه نفرط کوی،

مصطفیٰ پر هغه حای زیات وژړل او خپل لاسونه یی د محکی نه وهل،

کله چی شهناز د پوهنتون نه کور ته راغله نو پلار ته یی د مصطفیٰ ټوله کیسه وکړه پلار یی ډیر په غوسه سو او د مصطفیٰ د کوتی وخوا ته ور رهی سو

کله چی د مصطفیٰ کوتی ته ور ورسیدی نو مصطفیٰ تر لاس و نیوی او د کور ومخته یی پورې وهی او د مصطفیٰ غوتی یی هم ور وغورزولی او ورته ویویل:

خه ولاړ سه نمکرامه چي بيا دي زما د کور پر دا
خوا لا ونه وينم که مي وليذي ژوندي دي نه پريږدم،
تر دي خبرو وروسته د شهناز پلار د کور دروازه
وتړل، مصطفى او ملگري يي هم ولاړ سوه او کلي
ته د تلو اماده گي يي ونيول کله چي د بسانو تم حاي
ته ورغلي نو د تم حاي مدير ورته وويل چي اوس
هيڅ موټر نه حاي کلي ته ولي چي په لار کي سيلابونه
راغلي دي او لاري يي بندي کړيدي تاسو تکيټ کات
کي چي کله لاري خلاصي سوي مور بيا زنگ در
وهو، دوي هم تکيټ کات کي او په يو هوټل کي يي
کوټه ونيول، شپه ناوخته وه د مصطفى ملگري بیده
سو خو مصطفى د شهناز په غم کي ټوله شپه وپيش وو
مخکي حاي نه ور کاوه کله به ووتي کله به ننوتي پر
حاي يي طاقت نه کیده، يوار مصطفى د کوټي د کلکين
نه دباندی د غم د ليري کيدو لپاره ووتي خه حنډ
وروسته مصطفى وليدل چي د شهناز کوژدن سرفيراز
هم د دوي و هوټل ته ننوتي کله چي سرفيراز ننوتي

نو مصطفيٰ هم ٿر د ڪوتي نه دباندی را ووتی چی
وگوری چی سرفیراز د دوی په هوٽل کی څه کوی
کله چی یی دباندی وکتل نو گوری چی سرفیراز په
ورخطایی سره شا و خوا گوری او یوی ڪوتي ته
ننوتی مصطفيٰ هم یو څو شیبی هلته ولاړ وو او فکر
یی کاوه چی سرفیراز به نو په دی ڪوته کی څه کوی
خو وروسته مصطفيٰ هم خپلی ڪوتي ته ننوتی، سبا بیا
مصطفيٰ پر هغه ځای ولاړ وو یو ځل یی بیا ولیدل
چی سرفیراز په ورخطایی سره شاوخوا گوری او
هوټل ته ننوتی، مصطفيٰ هم فوراً د ڪوتي څخه
راووتی او په سرفیراز پسی سو کله چی سرفیراز
خپلی ڪوتي ته ورسیدی نو دروازه یی وټکول د دننه
خوا څخه یو چا وړ خلاصه کړه خو مصطفيٰ هغه ونه
لیدی کله چی سرفیراز ڪوتي ته ننوتی نو مصطفيٰ یی
د ڪوتي و دروازی ته وړ نیږدی سو او غوږ یی ورته
ونیوی مصطفيٰ واوریدل چی د سرفیراز سره یوه
بنځه په ڪوته کی خبری کوی او وړ سره جنجال یی

دی هغی په جنجال کی سرفیراز ته وویل: سرفیراز ه
زه ستا میرمن یم او په دی فلان کی ستا او ستا د پلار
ملگری یم خو که مو زما سره چم وکی لکه څنگه چی
یی تاسو د شهناز سره کوی نو دا به درته ډیره بده
تمامه سی، سرفیراز هغی ته وویل: نه نه گرانی ته
خو زما میرمن یی ته لږ صبر وکه چی مازی می د
شهناز سره واده وسی نو د هغی جايداد به ټول زما
سی وروسته به شهناز پریردم او ما وتا به میلی کوو،
مصطفی ددی خبرو په اوریدو سره ډیر غوسه سو په
دی وخت کی سرفیراز هم دباندی را ووتی او
مصطفی هغه تر غاری ونیوی او سوکان یی ورته
ونیول او ورته ویویل: نمکحرامه ته زما د شهناز سره
چم کوی ته زما د شهناز سره چم کوی تر ډیر اخ و
ډب وروسته ساتونکی راغلل او سرفیراز یی د
مصطفی نه خلاص کړ.

کله چی سهار سو مصطفی غوښتل چی دا ټوله کیسه
شهناز ته وکړی نو ځکه په دی نیت د شهناز د

پوهنتون ومخته د هغی په انتظار ودریدی څه ځنډ
وروسته شهناز راغلل مصطفی د هغی د موټر ومخته
و دریدی کله چی موټر ودریدی نو شهناز تری راکښته
سوه او مصطفی د هغی و خواته ور رهی سو، او
ورته یی وویل: شهناز زه غواړم تاته یو څه ووایم
سرفیراز صرف ستا سره ستا د جایداد په خاطر واده
کوی هغه بل واده هم لری دا څو شپی کیری هغه د
هغی سره اوسیری او په پټه د هغی سره وینی چی کله
یی ستا څخه ستا جایداد وگتی نو تا به داغسی
پریزدی....،

کله چی مصطفی خبری خلاصی کړی نو شهناز هغه
ته وویل: ایا خبری دی خلاصی سوی ته خو ډیر بی
شرمه انسان یی تر دومره ذلالت وروسته ته بیا هم
زما په شاوخوا کی گرحی سرفیراز د هغی په اړه ماته
هر څه وویل هغه انجلی چی ته یی یادوی هغه د
سرفیراز مرستیاله ده او هغی د مخکی نه د بل چا
سره واده کړیدی،

مصطفیٰ وویل: شهناز سرفیراز تا خطاباسی د هغه په خبرو باور مکوه هغه ډیر چمباز انسان دی،

شهناز وویل: سرفیراز چمباز نه دی ته چمباز یی چی زموږ په کور کی اوسیدلی زموږ ډوډی دی خوړل خو په زړه کی راته غل وی دا زما شخصی ژوند دی بڼه به دا وی چی لاسوهنه پکښی ونه کړی او که می بیا زما پر شاوخوا لیدلی وی نو سیده به دی محبس ته واستوم،

تر دی خبرو وروسته شهناز د مصطفیٰ نه روانه سول مصطفیٰ هلته څو شیبی ولاړ وو او بیا خپلی کوتی ته ولاړی ملگری یی شیان سره سمول ویل مصطفیٰ سبا سهار ته حرکت کوو بس ولا راته زنگ وهلی وو چی سبا سهار ته مو حرکت دی ماښام ته حاضر سی چی بیا سهار وختی راوانیرو ، مصطفیٰ په اوږدو ساوو اخیستلو سره پر کت ناست وو او د شهناز فکر یی کوو، کله چی ماښام سو نو دوی بستی سره سمی کړی او روان سول خو مصطفیٰ خپل ملگری ته وویل چی

نن ماښام د شهناز کوژده ده یوار به ورسو د لیری
خه به یی ووینم اخیری دیدن به یی وکم ملگری یی
وویل: سمده خو هو نیردی به نه ورخی ولی چی تیر
واری یی لا ډیر بی عزته کرو، مصطفی ویل سمده

مصطفی او ملگری یی د شهناز د کور یو بغلته
ودریدل او د دیوال د پاسه یی د شهناز د کوژدی مراسم
کتل کله چی یی د کوژدی نکاح وتړل سوه د مصطفی
تر سترگو اوبنکی د ویالی د اوبو په خیر روان سوی
خو شیبی ولاړ وه د مصطفی ملگری هم مراسم خاړل
خو چی کله مراسم خلاص سول نو د مصطفی ملگری
چی بغلته وکتل مصطفی نه وو شاوخوا یی وکتل خو
د مصطفی درک نه معلومیدی ناری یی پسی وو هلی
خو مصطفی پیدا نسو.

کلونه تیر سول سرفیراز ددی موقع په تمه وو چی
خنګه او خه وخت د شهناز جايداد وګتی ده او پلار به
تل په همدی اړه خبری سره کولی او پلانونه به یی
جوړول پلار یی ورته وویل چی سرفیراز ته د شهناز

د پلار څخه يو څه پيسی و غواره هغه یی هتمن درکوی
ولی جی ته یی زوم یی زه خبر یم چی هغه نقدی پيسی
نلری په بدل کی به یی د ټول جايداد قبالی او اسناد
درکی چی دا اسناد زمورن لاسته راسی نو بیا زمورن
پلانونه کامیابه سول او د شهناز دی ټول جايداد به
زمورن سی.

بیا یوه ورځ سرفیراز د شهناز پلار ته وویل چی بابا
زه غواړم خپل شخصی کاروبار شروع کم د هغه لپاره
يو څه پيسو ته ضرورت دی ما ویل که تاسو راسره
يو څه کمک وکی په دوو میاشتو کی یی بیرته در
کوم،

د شهناز پلار وویل: څو دی پکار دی زویه مازی بزغ
کوه،

سرفیراز وویل: بابا پنځه میلیونه می پکار دی په یوه
میاشت کی یی بیرته درکوم،

د شهناز پلار ددی پیسو په یادولو سره ڈیر خوابدی سو حُکه چی دده سره دومره نقدی پیسی نه وی خو بیا هم هغه یی داغسی نسوای جوابولای نو ورته یی وویل: زویه دومره زیاتی پیسی خو زما سره نسته خو زه به درته زما د جایداد اسنادونه او قبالی درکم ته یی بانک ته په ضمانت کښیرده او پیسی حُنی پور که چی یوه میاشت وروسته دی پیسی پیدا کرلی بیا یی بیرته حُنی راواخله اسنادونه ته خو به یی هم په میاشت کی ور ادا کوی او،

سرفیراز وویل: هو بابا په یوه میاشت کی یی بیرته هتمن ورکوم او خپل اسناد او قبالی به بیرته حُنی راواخلم،

د شهناز پلار د کور قباله او د حُمو اسناد سرفیراز ته ورکړل سرفیراز هم حُنی واخیسته او پلان یی کامیاب سو وختونه تیریده میاشتی پوره کیدو ته د گوتو په شمار ورخی پاته سوی وی کله چی د میاشتی اخیری ورخ سو نو د شهناز کور ته خو موثران داخل

سوه چوکيدار يی غوبنتل مخنيوی يی وکی خو هغوی
په زور سره کور ته ننوتل د شهناز پلار د کور په يو
اړخ کی ناست وو مجله يی کتل چی هغوی راغلل او
دده ومخته ودریدل د شهناز پلار تری پوښتنه وکړه
تاسو څوک یاست او دلته چشی کوی هغوی ورته
وویل چی مور ددی کور مالکان یو او دا کور باید په
دوو ورځو کی را خالی کړی، د شهناز پلار په حیرت
سره ورته وویل، څنگه مالکان ستاسو په خبره نسوم
پوه،

هغوی ورته وویل: دا کور پروند پر مور یو چا خرڅ
کړی نور تاسو ددی کور څخه ووځی،

د شهناز پلار وویل: څنگه خرڅ زه ددی کور مالک
یم زما سره یی قباله سته دا تاسو څه وایست چی دا
مور رانیوی چا ستاسو سره مسخري کړیدی،

هغوی وویل: دا د مسخرو کار نه دی دا کور یی پروند
پر مور د قبالی سره خرڅ کړ دا یی قبالی دی که تاسو
پخپله خوبنه نه وځی مور مو بیا په زور باسو،

د شهناز پلار د قبالی په لیدو ډیر پریشانه سو او فکر یی وکړ چی دا قباله خو ما سرفیراز ته ورکړی د شهناز پلار کورته ننوتی شهناز دا سحنه د دننه څخه څارل کله چی یی پلار دننه ورغلی نو شهناز په هیرت ورته وویل چی بابا دا خلک څوک دی او څه جنجال یی جوړ کړیدی،

پلار یی وویل: زویه دا خلک وایی چی دا کور پروند مور رانیوی او تاسو ددی کور څخه تر دوو ورځو پوری ووځی ددوی سره د کور هغه قباله هم وه چی ما و سرفیراز ته ورکړی وه چی د بانک څخه پور په واخلی ته رآه د سرفیراز کوتی ته سرفیراز ته به ووايو چی دا خلک څه وایی او دا قباله څنگه د دوی سره ده، کله چی شهناز او پلار یی د سرفیراز کوتی ته ورغلل نو ویکتل چی هغوی نسته او خپل ټول سامان یی ټول کړیدی او تللی دی د شهناز پلار غوښتل سرفیراز ته زنگ ووهی خو د سرفیراز

موبایل هم بند وو بیا یی د دروازی د چوکیدار نه
و پوښتل چی سرفیراز او پلار یی څه سویدی

دروازه وان وویل: هغوی خو د شپې ناوخته یوی
بنځی موټر پسی راوستی او ولاړل او ماته یی وویل
چی شپه ناوخته ده پام چی د شهناز پلار راوینس
نکری،

ددی خبری په اوریدو سره د شهناز پلار پوه سو چی
هغوی ور سره چم کړیدی نو ځکه د ډیره غمه بی
هوښه سو شهناز د پلار په لیدو چغی کړلی او د بابا
بابا ناری یی وهلی خو پلار یی پر هوښ نه راغلی بیا
یی هغه کوتی ته بوتلی او شهناز یی سرته کښینستله
او ژړل یی او د مصطفی هغه ورځ ور فیاد سوه چی
هغه ورته ویلی وه چی سرفیراز ستا سره چم کوی
هغه صرف ستا د جایداد لپاره ستا سره واده کوی او
هغه بل واده هم لری، ددی یادو سره شهناز ډیر وژړل
او پری شپه سوه دا لا هم هغسی د پلار و سرته ناسته
وه او بیده سوی وه کله چی سهار سو نو پلار یی

راکبښښتی او ویکتل چی لور یی سرته ناسته ده او
ډیر یی ژړلی دی پلار یی پر سر لاس ور تیری وی
او د سترگو یی اوبښکی راغلی چی په دی وخت کی
شهناز هم راکبښښته او د پلار سره یو خای په ژړا
سوه او سرفیراز ته یی ډیر بد و رد وویل،

پلار ته یی وویل: دا ټوله زما غلطی ده که می په هغه
ورخی د مصطفیٰ پر خبرو باور کړی وای نو نن به
مو دا حالت نه لیدای هغه ماته وویل چی سرفیراز یو
چمباز انسان دی هغه یوازی غواړی زموږ جایداد تر
لاسه کړی خو افسوس چی ما یی په خبرو باور ونه
کی،

شهناز او پلار یی همدا خبری سره کولی چی په دی
وخت کی زنگ راغلی کله چی د شهناز پلار موبایل
ته جواب ورکی نو د دوی د محکو منشی وو تر
روغبر وروسته یی د شهناز پلار ته وویل: خان
صاحب خیریت خو به وی ولی مو ټولی محکی داسی

نابيره په نيمه بيه خرڅي کرلي ماته مو ويلي هم نه
دی،

د شهناز پلار ددی خبرو په اوریدو سره نور هم غوسه
سو او تلیفون یی د محکی وویشتی او مات یی کر،
شهناز تری پوښتنه وکره چی بابا څوک وو او څه یی
ویل، پلار یی وویل چی زموږ د محکو منشی وو ویل
یی چی هغه بی غیرته زموږ ټولی محکی هم په نيمه
بیه خرڅي کړیدی، شهناز ددی خبری په اوریدو بی
هوښه سوه او د محکی ولویدل پلار یی ژر ورته
راوځستل او پر هغی یی اوبه وشدلی تر څه ځنډ
وروسته شهناز په هوښ راغله نو پلار یی په غیر کی
ټینگ کړ او چغی یی کړی پلار یی هغی ته دلسایی
ورکړه او ورته یی وویل چی ته ارامه اوسه الله به یی
خیر کی او بیا یی پلار کت ته پورته کړه او ورته یی
ووویل چی ته ارام وکه، د شهناز پلار ډیر پریشانه وو
چی څه وکی او د کور خالی کولو ته یی هم یوه ورځ
پاتی وه پریشانه په کور کی گرځیدی او راگرځیدی او

د کور هر شی ته یی په زیر زیر کتل او بیا یی خپل موټروان ته وویل چی واخله دا کیلی او دا موټر خرڅ کړه او زموږ لپاره یو کوچنی کور د اوسیدلو لپاره په رانیسه موټروان د موټر کیلی واخیستی او موټر یی خرڅ کړ او یو کوچنی کور یی په رانیوی د شهناز دی لپاره کله چی د کور د خالی کیدو وخت راغلی نو د شهناز پلار شهناز ته وویل: درځه زویه موږ باید اوس دا کور ور خالی کوو ما یو کوچنی کور رانیولی دی هلته به ولاړ سو،

شهناز په ژړا پلار ته وویل: بابا زه ددی کوره څخه نه ځم دا زما د مور کور دی ددی کور سره زما د مور یادونه ترلی دی په دی کور کی زه دی دنیا ته راغلی یم او په دی کور کی لویه سوی یم،

پلار یی وویل: خیر دی زویه موږ به یو څو ورځی په هغه کور کی گزاره وکړو چی کارونه سم سوه موږ به بیا خپل دی کور ته راسو اوس راځه چی ځو نو هله گرانی،

شهناز او پلار يی د خپل کور څخه په ژړا ووتل او خپل کوچنی کور ته راغله کله چی دوی دی کوچنی کور ته ننوتل نو ویکتل چی هغه ډیر کوچنی او چټل دی د شهناز پلار د هغی د خوشحاله کولو لپاره په خدا هغی ته وویل چی واه څومره بنکلی کور زما د لور په راتلو نور هم بنایسته سو واه ډیر بنکلی، شهناز پوه سوه چی پلار يی ددی د خوشحاله کولو لپاره داسی وایی نو دی هم د پلار د خوشحاله کولو لپاره وخنډل او د پلار په غیر کی ور ولویدل، بیا خپلو کوتو ته ولاړل همدا ورځ او شپه پر دوی په ژړا تیره سوه، سهار سو کله چی د شهناز پلار د خوب نه راکښینستی او د کوتی څخه دباندی راووتی نو ویکتل چی کور يی د هنداری په څیر بنایسته او صفا سویدی دی هیران سو چی دا څنگه او چا کړیدی د کور په مینځ کی یی د جارو وهلو بزغ واوریدی کله چی یی هلته وکتل نو ویلیدل چی شهزاده گی د نازونو او اداگانو شاپیری شهناز جارو وهی او ژر ژر کور صفا کوی پلار يی

ڏير هيران سو او تر سترگو يي اوبنڪي را توي سوي
او ددي نازولي بنڪلي مخڪيني ژوند يي ددي ژوند
سره په فڪر کي پرتله کوي، د سهار چاي يي شهناز
پخ ڪري وي او د پلار مخته يي ڪنڀينولي پلار چي
يي يو غرپ وڪي نو ڏير خوند يي ورڪي شهناز ورته
وويل: بابا زما د لاس چاي يي ڇنگه دي خوند يي
وڪي، پلار يي وويل: په قسم سره درته وايم زويه چي
پخيل ژوند مي داسي بنايستي چاي نه وي ڇينلي،

ڇه وخت تير سو شهناز او پلار يي په دي ڪور کي د
ژوند شپي و ورڇي سبا کولي کومي لڙ پيسي چي يي
درلودي هغه هم خلاصي سوي د شهناز پلار خپلو
ٽولو خانانو ملگرو ته ورغلي چي ڪمڪ راسره وڪي
خو هغوي به پيڙنده هم نه د شهناز او پلار ژوند يي
ڇو ڪلونه په همدی ڪور کي په ڏيري سختي تير سو
اخير داسي وخت راغلي چي دوي به د ماڻنام ڏوڏي
هم نه درلوده پلار يي ضعيفه سوي وو د ڪار هم نه
وو چي ڪار وڪي، يوه ورڇ د سهار د ناشتي پر وخت

شهناز پلار ته وويل: بابا ته خو پوهيري چي ما ڏيري زده كړي كړيدي او د طب پوهنځي څخه فارغه سوي يم زه بايد د خپل علم څخه استفاده وكم چي هم به خلكو ته خدمت وكم او هم به په دي سره يو څه اندازه د كور گزاره كوو كه ستا خوښه وي بابا زه به د ځان لپاره په يو روغتون كې وظيفه ولټوم،

پلار يې وويل: سمدې لوري چي څنگه ستا خوښه وي خو پام چي ځان به نه ستري كوي چي ته ستري سي لكه زه چي دي ستري كړي يم،

شهناز په موسكي سوه او پلار ته يې وويل سمدې بابا نه يې ستري كوم،

شهناز تر سهار ناشتي وروسته د كار په لټه ووتل د بنار ډيرو روغتونو ته ورغلل خپل اسناد يې ور بنكاره كړه چي په اوله درجه فارغه سوي هم وه خو هيچا هغي ته كار ور نه كړ هغه ډيره ستري سوه او بيرته نا اميده كورته راغلل پلار يې تري وپوښتل: څنگه سو لوري وظيفه دي پيدا كړه،

شهناز وويل: نه بابا خو انشاءالله ڏير ژر به يي پيدا ڪم
يو ڇه وخت خو غواري،

شهناز ڇو ورڃي په دنده پسي وگرڇيدل خو هيڇا
هغي ته وظيفه ورنڪره، يوه ورڃ يي پلار ڪور ڪي
مجله ڪتل چي د هيواد د يو ستر روغتون د ڪارمندي
خبرتيا يي پڪڻي وليدل شهناز ته يي وويل: شهناز
لوري ته راسه دا وگوره په مجله ڪي د روغتون د
ڪارمندي خبرتيا راغلي ده، شهناز چي ڪله هغه مجله
د پلار ڇخه واخيسته نو پڪڻي د هيواد د ستر روغتون
په اڀه معلومات او د ڪارمندي خبرتيا وه مجله ڪي
ليڪل سوي وه چي دا روغتون د هيواد د يو ستر او
بي مثله او ڄوان تجار لخوا جوڙ سويدي او يوي
بنڃينه ڏاڪٽري ته پڪڻي ضرورت دي،

شهناز پلار ته وويل: بابا دا د هيواد تر ٽولو ستر
روغتون دي په دي ڪي يوازي هغه ڇوڪ وظيفه
ڪولاي سي چي واسيطه وڙي،

پلار یی وویل: لوری ته خو ورسه شاید در یی کری
او بیا ته خو ماشاءالله ڈیره لایقه یی په لومری درجه
فاریغه سوی یی دوی تاته اړتیا لری،

شهناز د پلار خبره ومنل او ویویل چی سبا به ورسم
او د روغتون ور تلو ته آماده سوه، کله چی سبا سو
نو شهناز د وظیفه په لټه د کوره ووتل د خپل کور د
لیدو لپاره پر هغه لار ولاړل چیری چی د دوی کور
وو د کور په لیدو یی تر سترگو اوبنکی وبهیدلی خو
شیبی هلته ولاړه وه چی نابیره په دی وخت کی خو
موتران چی هنداری یی توری وی د دوی و کورته
داخل سول د موترانو په لیدو ټول خلک هیران سول
او یو و بل ته یی ویل چی دا د هیواد د تر ټولو لوی
او حوان تجار موتران دی شهناز دا خبری اوریدی او
خو شیبی هلته ولاړه او فکر یی کاوه چی ددی تجار
او زموږ د کور یی سره څه خو خو شیبی وروسته
بیرته د وظیفی پر لور روانه سوه روغتون ته ورسیدل
روغتون ڈیر غټ وو شهناز ددی روغتون و نامه ته

هيرانه سوه چي پر يو غٽه لوحه يي نوم ليڪلي وو (حيثيت معالجوي روغتون) ڄو شيبی يي دی لوحی او روغتون ته ڪتل فڪر يي ڪاوه چي زما وظيفه په دی ڄای کی ناممڪينه ده خو بيا هم د پلار غوڻتنه به ومنم، روغتون ته ننوتل د معلوماتو و ڄانگی ته د وظيفی په اړه د معلوماتو لپاره ورغلل هلته يي وڪتل چي د حيثيت روغتون د معلوماتو د ڄانگی مسؤله ددی همصنفي وه هغي د شهناز په ليدو زياته دلچسپي وښوول او شهناز ته ور ولاړه سوه او ٽينگه يي په غير کی ونيول تر روغير وروسته د معلوماتو د ڄانگی مسؤلی شهناز ته وويل: شهناز ستاسو په کيسه خبره سوم واقعيت چي ڏيره خواهشيني سوم بس د تقدير پريکړی دی شهناز خو ته راته ووايه چي ته دلته څه کوی ناروغه خو نه يي؟

شهناز وويل: نه ناروغه نه يم پروند می په مجله کی د کارمندی خبر ولیدی وظيفی ته می اړتيا وه نو ځکه می اوس د وظيفی لپاره خپل اسناد راوړل ما ويل که

بی وظیفه راکره حُکمه چی زه وظیفی ته ډیره اړتیا لرم،

همصنفي بی وویل: شهناز د هغی وظیفی د ختمیدو نیته خو دا دوی ورخی کیری چی ختمه سویده تقریباً سلو ډاکترانو ورته اسناد سپارلی دی او هغوی د ډیرو غټو غټو خلکو لونی هم دی شاید لومړیتوی هغو ته ورکی،

شهناز ورته وویل: ته خو پوهیږی چی مور د ډیرو مشکلاتو سره مخ یو او زه دی وظیفی ته ډیره اړتیا لرم ته خو شناخت دلته لری ته ورته ووايه چی دا وظیفه ماته راکری دا به دی پر ما یو لوی احسان وی،

همصنفي بی وویل: شهناز زه هیڅ ولاکه کولای سم گرانی زه خو خپله دلته یو کارکونکی یم او بیا خو دی وظیفی ته ما وویل چی د غټو غټو خلکو لونیو اسناد سپارلی دی لومړیتوب به لومړی هغو ته ورکوی خو خیر ته دی اسناد راکه زه به کوبنس وکم چی ستا اسناد هم د هغو سره یو حای کم تر اوسه لا ریس

صاحب د هغو اسناد نه دی کتلی او زموږ ریس ډیر
مهربانه ځوان دی هغه به یوازی لایقه ډاکټره
انتخابوی،

شهناز وویل: مننه گرانی دا احسان به دی هیڅکله هیر
نکم،

د دوی د خبرو په جریان کی هغه موټران د روغتون
ومخته ودریدل چی شهناز د خپل کور ومخته لیدلی وه
یو موټر چی څو موټران یی مخته وه او څو شاته د
روغتون ومخته ودریدل ساتونکو یی ژر هغه ته
دروازه ور خلاصه کړه او یو نفر تری راکښته سو خو
د ډیرو ساتونکو له وجی چا نسوای لیدلای همداسی د
ساتونکو په مینځ کی خپل دفتر ته چی د روغتون په
لوړ منزل کی وو وختی شهناز او همصنفي یی دی
صحنی ته کتل شهناز غوښتل هغه ووینی خو وینسوای
کولای چی هغه ووینی،

شهناز د خپلی همصنفي څخه وپوښتل چی ددی
روغتون مشر څوک دی هغی ورته وویل چی ددی

روغتون مشر د هیواد تر ټولو ستر او حوان تجار دی
چی خلک وایی ټیر په لږ وخت او کم عمر کی یی
دی مقام ته حان رسولی دی همدا اوس چی راغلی
همدا وو خو تر اوسه په دی روغتون کی د ساتونکو
او مدیر ماسیوا بل هیچا نه دی لیدلی ما هم نه دی
لیدلی.

شهناز خپلی همصنفی ته وویل چی ددی روغتون نوم
ولی حیثیت اینودل سویدی، هغی ورته وویل چی دا
نوم همدی مشر پر ایینی دی خو دده په شخصی ژوند
هیڅوک هم نه دی خبر او نه هم دی چاته د شخصی
ژوند په اړه څه وایی خو حینو وایی چی دا نوم یی
حکله پر ایینی دی چی دلته د غریبو او خانو خلکو
علاج یو رکم کیری هغه هم بلکل وریا وای مشر وایی
چی ماته د خان او غریب حیثیت یو ټول دی،

شهناز او ملگری یی د خو شیو باندار وروسته خدای
په امانی سره واخیستی او شهناز خپل اسناد هغی ته
ورکړل او حینی ولاړه،

د شهناز همصنفي د شهناز اسناد پټ د نورو ډاکټرانو د اسنادو سره کښيښوول، خو شيبی وروسته د روغتون مشر د روغتون مدير ته زنگ ووهی چی د هغو ډاکټرانو اسناد دفتر ته راوړه چی د وظیفی لپاره یی پیشنهاد کړی وو، د روغتون مدير اسناد چی د شهناز د همصنفي په شعبه کی پراته وه واخیستل او د روغتون مشر ته یی ور وړل ته یی ور وړل د شهناز اسناد تر ټولو اسنادو لاندی پراته وه

د روغتون مشر اسناد د لومړی سر نه کتل کرار کرار یی اړول چی اخیر ستړی سو او د یوی ډاکټری اسناد چی اوله درجه او د یو غټ پوهنتون څخه فاریغه وه جلا کړل او ندير ته یی وویل چی ایا ددی ډاکټری سره تا مرکه کړیده هغه په هغه لیست کی چی ډاکټرانو ور سره مرکی کړی وی وکتل هلته یی ولیدل چی هغی مرکه کړی وه نو ویویل: هو ریس صاحب ددی سره مو مرکه کړیده او بریالی سوی وه،

د روغتون مشر ورته وویل: همدا را و غواره د وظیفی
لیاره،

کله چی مدیر د ریس مخته پراته اسناد ټولول په دی
وخت کی د ریس سترگی د شهناز پر اسنادو ولگیدلی
او هغه یی د مدیر د لاسه واخیستل او هغه ته یی ډیر
په زیر زیر کتل بیا یی د مدیر څخه پوښتنه وکړه چی
دا څوک ده هغه چی کله د شهناز اسنادو ته وکتل نو
ورته ویویل: نه پوهیرم چی دا اسناد د کومه راغله دا
خو زما سره په لیست کی نه وه، ریس تری پوښتنه
وکړه اسناد خو ستا سره وه او ه؟ مدیر وویل: هو زما
سره وه خو بیا ما د معلوماتو د څانگې مسؤلی مسکاه
ته ورکړه د هغی سره پراته وه د هغی په څانگه کی
شاید هغی پکښی ایښی وی، ریس ورته وویل؛ ورسه
هغه راوله لږ ژر، مدیر په خواهشینی سره د معلوماتو
و څانگې ته داخل سو او مسکا ته یی وویل: ایا د
کارمندی په لیستونو کی دا نوی اسناد تا ایښی وه،
مسکا په ریریدلی بزغ ورته وویل: هو مدیر صاحب

هغه زما د همصنفي اسناد وه هغي ماته ډيري زاري وکړي، مدير هغي ته وويل: رايه اوس خودي کار خراب کړيدي ريس صاحب ته ډير درد ورغلي دي هغه غوښتي يي رايه، مسکا ډيره خوابدي سوه او په عيني حال کي خوشحاله هم سوه حکه د ريس د ليدو موقع په لاس ورغلي وه کله چي د ريس دفتر ته ورغله د ريس په ليدو يي اجازه اخيستل هير سوه ورغله او د ريس مخته ودريده د هغه د بنايست څخه يي مخ نه اوښتي ريس ورته خبري کولي خو ددي صرف دده په بنايست کي فکر وو ريس ته درد ورغلي او په لور اواز يي پر ناره کړه چي زه تاته خبري کوم ستا فکر چيري دي، مسکا فکر ورته راوړوي او ريس ورته وويل چي دا اسناد چيري وه او د چادي هغي ورته د شهناز ټوله کيسه وکړه، ريس هغي ته وويل ايا ستا سره د هغي عکس سته، مسکا ورته وويل نه ريس صاحب نسته راسره خو هغه دلته روغتون ته راغلي وه چي ماته يي ددي وظيفي وويل

شايد د روغتون په محافظتي ڪيمرو ڪي بي عڪاسي وي، ريس مدير ته وويل چي هله ورسه د ڪيمرو د خانگي مسؤل ته ووايه چي د تيري ورخي د معلوماتو د خانگي عڪاسي ماته راوري ڪله چي بي ريس ته د تيري ورخي عڪاسي راورل مسڪاه ريس ته شهناز ور وبنوول ريس د هغه په ليدو ڏير خوابدي سو مخ بي تک سور سو او د شهناز د ڪيسي په اوريدو ڏير پريشانه سو او د شهناز ملگري ته بي وويل خير ورسه خو بيا داسي پر خپل سر ڪارونه مڪوه، هغي ورته وويل سمده ريس صاحب،

سبا چي ڪله ريس دفتر ته راغلي نو مدير ته بي وويل چي هغه اسنادو ولا چي د معلوماتو د خانگي مديري راغوبنتي وه هغي ته زنگ ور ووهه او وظيفي ته بي را وخواړه، مدير ورته وويل چي ريس صاحب خو تا پروند هغه بله ڏاکټره رايايه ڪړه ما هغي ته زنگ ور ووهي، ريس ورته وويل چي اوس ما بيرته خپله فيصله وارول، مدير ورته وويل: ريس صاحب هغه د

والی صاحب خور ده هغوی به بیا جنجال وکی، ریس ته درد ورغلی او په ڈیر درد بی ورته وویل: ما چی څه وویل هغسی وکه، ریس د معلوماتو د خانگی مسؤلی او د شهناز ملگری مسکا ته زنگ ووهی هغی چی کله موبایل اوکی کړ چی د ریس بزغ بی واوریدی نو ڈیره خوشحاله او هیرانه سوه چی ریس صاحب ماته څنگه زنگ وکی، ریس هغی ته وویل چی زما دفتر ته راسه، کله چی مسکا د ریس دفتر ته ورغله نو په مینه بی د ریس څخه اجازه وغوښته ریس هم د هغی په ورین تندی هرکلی وکړ او هغی ته بی وویل چی ته د نن نه پس د روغتون د بنځینوو د خانگی مدیره بی د هغه ځای ټول مسؤلیت ستا په غاړه دی مسکا ددی خبر په اوریدو ڈیره هیرانه سوه او خوله بی خلاصه پاتی سوه او ڈیره خوشحاله سوه، ریس هغی ته وویل: او هو هغی ملگری ته به دی وواپی چی سر د سبا څخه خپلی وظیفی ته حاضره سی د روغتون د ټولو قوانینو، مقرراتو او اصولو څخه بی

خبره که دا هم ستا مسؤليت دی چی هغی ته دا هر څه
ور وښی اوس تلای سی،

مسکاه تر وظیفی وروسته د شهناز کورته د خوړو
سره ورغله او شهناز یی ټینگه په غیر کی ونيول او
ورته یی وویل: گرانی ستا قدم پر ما ډیر بختور سو
چی ته روغتون ته راغلی پوهیری ما ته یی هغه
وظیفه راکړه چی ما یی فکر لانه وو کړی خو ریس
دومره راباندی مهربان سو چی اوس یی زه د بنځو د
څانگی مدیره کړم، شهناز هغی ته مبارکی ورکړه او
ورته یی وویل: او زما وظیفه څنگه سوه ایا اسنار تا
ورته وسپارل؟

مسکاه وویل: ایی زما گرانی شهناز ستا په برکت زما
وظیفه لوړه سوه نو تاته به یی وظیفه څنگه نه یی
درکړی تاته یی هم گرانی وظیفه درکړه، شهناز او
مسکا دواړو بیا په غیر کی ټینگ سره ونيول او یو و
بل ته یی خواږه په خوله کی سره ورکړه د شهناز

پلار هم ڏير خوشحاله سو او شهناز ته يي وويل: لوري
ما نه وه درته ويلي چي ته ڏيره بختوره او لايقه يي،
كله چي د خوارو ورڪره خلاصه سوه مسڪاه شهناز
تر لاس ونيول او په يو ڪوته كي يوازي ڪنينستل
مسڪاه په ڪراره سره وويل: شهناز پوهيري زما د پاره
بل او تر ٿولو خوشحالونكي خبر ڇه وو؟ زما د
خوشحالي بل تر ٿولو ستر خبر دا وو چي ما د ريس
سره وليدل اف ڪراني ارمان چي تا ليدلي واي دومره
بنايسته ڇيهره او دومره بنڪلي ڄوان خو ما په خوب
هم نه وو ليدلي هغه په ڏير ڪم عمر دي ڄاڻه ڄاڻ
رسولي وو پوهيري په دا ڪم عمر دي د هيواد په ٿولو
بنارونو كي مارڪيٽونه، ڪمپني، ڪار خاني او هوٽلونه
لري خو هيڻ مغروره نه دي په دي سره، خو شهناز
زه د يوي خبري په اڀر ڪرمنه يم او پوښتنه راته پيدا
سوه هغه ته چي ما ستا ڪيسه وڪره چي د دوي سره
داسي وسوه هغه ڏير پريشانه سو او ستا د عڪس ليدو
ته ليوني سو بيا مي ستا عڪس د محافظتي ڪيمرو ڇه

وربښکاره کی هغه چی ما و تا بانډار کوی تر اول
واری زیات بیا پریشانه سو هغه خو هغه بنځینه ډاکټره
انتخاب کری وه د والی د کورنی وه خو هغه یی لغوه
کړه تاته یی وظیفه درکړه نه پوهیږم هغه ولی پر تا
دومره مهربانه سو؟

شهناز وخنډل او ورته یی وویل: شاید مسکاه زمور د
ژوند کیسی غمجن کری وی،

د دوی د خبرو په جریان کی د کور دروازه وټکیدل
د شهناز پلار ور ووتی چی وگوری څوک دی شهناز
او مسکاه هم د کوتی څخه دباندی را ووتل او د پلار
او د خلکو تر منځ یی خبرو ته غوږ ونیوی څو خلک
راغلی وو او د شهناز پلار ته یی وویل: محترم ایا دا
د شهناز فهیم کور دی؟ د شهناز پلار ورته وویل: بلی
هو هغه زما لور ده خیریت وو؟

هغو خلکو سره یو موټر خوراکی شیان وه او د شهناز
پلار ته یی وویل: محترم مور د حیثیت روغتون مشر
را استولی یو چی باید دا خوراکی شیان در تسلیم کړو

او دا يو څه اندازه نقدی پیسی هم واخلي مزدورانو ته
یې وویل دا شیان ددی محترم کورته یوسی، مسکاه
ددی خبرو په اوریدو شهناز په څنگ ووهل او سره
ویخندل، د شهناز پلار د هغو څخه مننه وکړه هغو د
تلو په وخت کی ورته وویل: محترم مشر صاحب ویلی
دی چی هر څه ته ضرورت ولری مور ته ویلای سی
مور مو په خدمت کی یو، د شهناز پلار یو ځل بیا د
هغو څخه مننه وکړه ورته یې وویل: مشر صاحب ته
مو ووايست چی ستاسو د بڼه والی صفتونه خو می
ډیر اوریدلی وه خو دا دی نن می عمل و هم لیدل مننه
دا احسان به مو هیڅکله نه کم در ادا،

د شهناز پلار کورته دننه سو او مسکاه ته یې وویل:
مسکاه لوری ستاسو مشر رښتیا هم ډیر بڼه سړی دی
د هغه ډیر صفتونه می اوریدلی وه خو دا دی نن می
و هم لیدل کله چی ور سره مخ سوی نو زما سلام هتماً
ورته ووايه او زما د خوا تری بڼه ډیره مننه هم وکه،
مسکاه ورته وویل: سمدېه بابا هتماً،

مسکاه شهناز ته په موسکی وویل: شهناز سبا دی بیا
وظیفی ته پر وخت راسه مشر ڈیر قانونی سری دی
او مشر ماته امر کړیدی چی باید تاته د روغتون په
اره ټول معلومات درکم، شهناز وویل: سمده گرانی ان
شاء الله پر وخت به درسم،

سبا شهناز روغتون ته ولاړل د روغتون کارکونکو
د هغی بڼه راغلاست په گلانو سره وکی شهناز ڈیره
هیرانه سوه او د مسکاه نه یی پوښتنه وکړه چی دا هر
څه څه دی ایا تاسو هری ڈاکټری ته داسی بڼه
راغلاست وایست، مسکاه وویل: نه گرانی دا په
لومړی ځل وینم خو دا هر څه د مشر کار دی دا ټول
ترتیبات مشر نیولی دی نه پوهیرم چی ولی هسی نه
پر تا مین سوی یی، شهناز مسکاه په څنگ ووهل او
ورته یی وویل: چپ سه لیونی زما و د هغه دا ڈیره
سره لیری ده ته زما حیثیت ته وگوره او ته د هغه،
مسکاه شهناز پر ټول روغتون وگرځول، د روغتون
مشر پخپل دفتر کی غونډه درلوده چی دده د دفتر په

چی خپل دفتر ته ولاړل هلته یی ټوله ورځ په ژړا تیره کړه، ریس ددی دفتر د څارونکی کیمری له لاری څاره هغه ولیدل چی شهناز ډیره پریشانه ده ریس هم ډیر پریشانه سو، چی د شهناز خپګان لیری کړی ریس د هغی دفتر ته زنگ ور ووهلی شهناز د څه ځنډ وروسته موبایل اوکی کړ او د سلام یی ورته ووايه ریس د هغی رخ بیداره کړ داسی سو لکه نوی ژوند چی یی پیدا کړی وی بیا یی د سلام جواب ورکړ او په مینه یی شهناز ته وویل: اغلی شهناز زه د روغتون مشر خبری کوم دا وخت زه وینم چی ته ژاری پوښتلاي سم چی ولی ایا تاسو ته دا وظیفه خوند نه در کوی او که مو دفتر نسو خوښ؟

شهناز ژر خپلی اوبسکی پاکی کړی او شاوخوا یی وکتل چی ریس ما د کومه ځایه وینی بیا یی څارونکی کیمره ولیدل، ریس ته یی وویل: وبخښی ریس صاحب نه می یاست پیژندلی وبخښی، نه نه ریس صاحب دا

وظیفه ماشاءالله ڏیر خوند راکوی ڏیره می خوبه ده
او دا دفتر هم ڏیر بنکلی دی،

ریس وپوښتل: نو اغلی شهناز بیا مشکل څه دی؟

شهناز وویل: هیڅ مشکل نه دی ریس بس همداسی د
کورنیو ستونزو لکبله می تر سترگو اوبنکی راغلی،

ریس وویل: اغلی شهناز چی هر څه ته ضرورت
ولری مازی ماته زنگ را وهه مسکاه جانی راته
ستاسو کیسه وکره واقعیت چی زیات خواهینی سوم،

شهناز وویل: نه نه ریس صاحب مننه کوم فعلاً خو
څه ته ضرورت نلرو تاسو خو پوره دیوی میاشتی
شیان کورته را واستول ستاسو احسانات به هیڅکله
هیر نکرم ڏیره ڏیره مننه ریس صاحب،

ریس وویل: نه اغلی شهناز دپته احسان مه وایه او په
دی کار سره نه هم تاسو زما پورویری یاست دا خو
زما ایمانی وظیفه ده چی باید ستاسو سره می مرسته
کری وای زه بیا هم درته وایم چی هر څه ته ضرورت

ولری راته ووايست زه په دی خوشحاله کیرم او که
مو چیری څه ته اړتیا درلوده او نه مو راته وویل بیا
به در څخه ډیر خوابدی سم،

شهناز وویل: مننه محترم ریس صاحب انشاءالله که
مو څه ته اړتیا سوه نو بیا درته وایم،

وروسته شهناز او ریس خدای په امانی سره واخیستی
او موبایل یی بند کړ، د روغتون ریس د شهناز
همصنفي مسکاه را وغوښته او هغی ته یی وویل:
مسکاه جانی یو څو خبری درته کوم هغه به یوازی
زما او ستا تر منځ وی چی کوم څوک در څخه خبر
نسی که خبر سو بیا به ډیر در څخه خوابدی سم،

مسکاه په موسکی لهجه وویل: سمده ریس صاحب
هیچاته هم نه وایم،

ریس مسکاه ته وویل: مسکاه دا ستا ملگری شهناز
ولی هر وخت چی دفتر ته راسی خوابدی وی،

مسکاه وویل: ریس صاحب هغه چی کله سهار دفتر ته د کور څخه راځی نو په لار کی خپل پخوانی کور ووینی نو ځکه پریشانه سی هغه کور د شهناز د مور نبنانی وه د هغی د مور یادونه وه پکښی خو هغه بی غیرته د شهناز کوژدن هغو ته هیڅ هم نه ور پرینوول،

ریس وویل: مسکاه ایا په راتلونکی څو ورځو کی د شهناز کومه د خوشحالی ورځ سته چی هغه پکښی ډیره خوشحاله وی؟

مسکاه وویل: هو ریس صاحب راتلونکی د جمعی ورځ د شهناز د زیږیدو ورځ ده د هغی کلیزه ده، مسکاه او ریس څو نوری خبری هم سره وکړی د شهناز په اړه او مسکاه ته یی وویل چی پام په دی خبرو شهناز در څخه خبره نسی هغی ور سره وعده وکړه چی نه به خبریږی، کله چی د شهناز کلیزی ته یوه ورځ پاتی وه شهناز د روغتون څخه د دوو ورځو رخصت واخیستی شهناز او پلار دواړه د کلیزی په

تیار یو بوخت وه چی د کور دروازه وټکیدل د شهناز پلار چی ور ووتی گوری چی هم هغه د د روغتون د ریس مرستیال وو چی څه موده مخکی یی د دوی کورته د روغتون د ریس لخوا شیان راوړی وه تر روغبر وروسته هغه د شهناز پلار ته وویل: محترم زموږ ریس صاحب خبر سویدی چی سبا د اغلی ډاکټر صاحبی شهناز کلوزه ده ریس صاحب په بنار کی یو غټ د واده سالون لری ریس صاحب غواړی چی د شهناز د کلیزی مراسم دی هلته که ستاسو خوبنه وی ولمانځل سی،

د شهناز پلار وویل: زویه موږ غریبان خلک یو په دومره لوی سالون کی د مراسمو د لمانځلو وس نلرو، د ریس مرستیال وویل: محترم ریس صاحب د هر څه امکانات برابر کړیدی هغه ماته ووی چی که تاسو قبوله کړه نو شهناز ته ووايست چی د هغی ټوله ملگري او خپلوان مراسمو ته راوغواړی ریس

صاحب تقریباً د پنحو زرو کسانو بندوبست کړیدی
واخلي همدا يي کارډونه دی،

د شهناز پلار ډیر خوشحاله سو او د ریس مرستیال ته
یې وویل: چی ریس ته ووايه چی دی هر څه ته څه
اړتیا وه هغسی هم تاسو زموږ سره ډیره همکاري
کړیده ریس صاحب ته ووايه چی دا احسانات به مو
هیڅکله نه کم هیر،

کله چی د شهناز پلار هغی ته دا ټوله کیسه وکړه
شهناز ډیره خوشحاله سوه او خپلو ټولو ملگرو ته یې
د دعوت کارډونه ور واستول، کله چی ماښام سو د
روغتون ریس هغی ته زنگ ووهی او ورته یې وویل:
مننه کوم اغلی شهناز چي زما غوښتنه مو ومنل او د
کلیزی مبارکی درته لومړی زه وایم کلیزه دی مبارک
سه اغلی شهناز،

شهناز په مینه ناکه لهجه ورته وویل: مننه ریس
صاحب خو دی هر څه ته څه ضرورت وو ولی مو
ناحقه دومره لوی مصرف وکی،

ریس وویل: اغلی شهناز ستا په ژوند کی دومره لویه خوشحالی چی په ټول کال کی یوه ورځ راځی هغه خو باید په شاندارو مراسمو ولمانځی دا مصرف خو ستا لپاره هیڅ هم نه دی،

شهناز وویل: بڼه ریس صاحب نو لومړی د دعوت کارد تاسو ته درلیرم او بڼه ریس صاحب تاسو به ماته په تحفه کی څه راکوی زه خو تحفه هم درنه غواړم اغسی خو تاسو زموږ سره دومره مرستی او همکاري وکړی چی په نړی کی هیچا دومره لویه او بڼکلی تحفی نه وی ورکړی خو د کلیزی تحفه بیا جلا در څخه غواړم،

ریس وویل: یو کوچنی تحفه خو ما درته اخیستی ده نه پوهیرم چی ستا به خوښه سی او که نه،

شهناز وویل: هغه به بیا د تحفی وروسته درتع ووايم ریس صاحب بڼه نو ریس صاحب سبا زه تاسو او ستاسو تحفی ته سترگی په لاره یم باید لومړی تاسو راسی،

ریس او شهناز په مینه خدای په امانی سره واخیستی
شهناز خپلو ټولو ملگرو او خپلوانو ته د کلیزی د
مراسیمو کارډونه ولیږل د کارډونو سره سره به یی
ملگرو ته ویل چی دا میلمستیا د هیواد د تر ټولو غټ
د واده په سالون کی ده او د هیواد د تر ټولو د ځوان
تجار او زما د ریس لخوا نیول سویده د هغه په سالون
کی د شهناز ملگری ډیر خوشحاله سوی او په تلوار
سره به هری ملگری ورته وویل چی مور ستا د ریس
ډیر صفتونه اوریدلی دی چی هغه داسی بنایسته ځوان
تجار دی چی بنایست ته یی ډیر خلک هیران دی ایا
هغه هم دی میلمستیا ته راځی رښتیا ووايه، شهناز به
هغو ته وویل: هو خامخا راځی هغه دا میلمستیا نیولی
ده نو هغه به هتماً وی پکښی، ملگرو یی وویل: سمد
نو بیا هتماً در ځو ځکه مور د هغه لیدو ته ډیری
لیوالی یو،

میلمستیا جوړه سوه ټول میلمانه را ورسیدل د شهناز
همصنفي مسکاه او ریس لا نه وه راغلی د شهناز

ملگرو به هر حل د شهناز خخه پوښتل چی ستا ریس
لا ولی نه راحی شهناز به ورته وویل: تاسو لږ صبر
وکی رابه سی، مسکاه د روغتون خخه د میلستیا په
لور روانه وه چی ریس خپل دفتر ته وغوښتل او یو
کوچنی تحفه یی ورکړه چی په ښکلی پوښ کی پوښل
سوی وه او ورته یی وویل: مسکاه دا تحفه واخله او
شهناز ته یی ورکه چی ریس دا تحفه ستا لپاره راکړه
ورته ووايه چی ریس د یو ضروری کار لپاره د ښار
خخه دباندي ولاړی،

مسکاه ورته وویل: ریس صاحب شهناز خو ماته وویل
چی تاسو ور سره وعده کړیده چی ورخی میلستیا نو
بیا ولی نه ورخی او تاسو خو همدلته یاست؟

ریس وویل: هو ما د شهناز سره وعده کړی وه چی
زه در خم خونن زما طبیعت نه دی سم او په کور کی
کارونه هم زیات دی خو ته شهناز ته ووايه چی هغه
د ښار خخه دباندي ولاړی په یو ضروری کار پسې

حُڪه ڪه ورته ووايي چي په ڪور يا دفتر ڪي دي زه هغه ضدي پيڙنم هتماً به په ما پسي دلته راسي،

مسڪاه په تعجب سره ورته وويل: ريس صاحب تا خو تر ننه د شهناز سره مخامخ خبري لانه دي ڪري نو ته بيا هغه څنگه پيڙني چي ڏيره ضدي ده ايا تاسو هغه د پخوا څخه پيڙني،

ريس په وار خطايي سره وويل: نه نه زما مطلب دا وو چي شهناز د خبرو څخه راته معلومه سوه چي ڏيره ضدي ده،

مسڪاه پر ريس باندي څه شڪمنه سوه چي يو خبره سته چي ريس يي زما و د شهناز څخه پتوي نو حُڪه د شهناز سره هم نه مخامخ ڪيري، خو دا هر څه مسڪاه د شهناز نه پت ساتلي وو د ريس نه يي تحفه واخيسته او د شهناز ميلمستيا ته ولاړه او د ريس سره يي وعده وڪړه چي دا به شهناز ته هغه څه وائي چي ريس يي ورته وائي، شهناز او ملگري يي د ريس په انتظار دي ڪله چي مسڪاه ميلمستيا ته راورسيدل نو شهناز

په بی صبری سره ورته وویل: ریس صاحب چیری
وو ایا هغه نه در سره راغلی،

مسکاه ورته وویل: نه هغه د یو ضروری کار لپاره د
بنار څخه دباندی ولاری او داغه تحفه یی ستا لپاره
راکره،

شهناز او ملگری یی ډیر خوابدی سول او په خوابدتیا
سره یی د کلیزی مراسم ولمانځل، سهار شهناز د
کلیزی د تحفو سره یو ځای ناست وه او د ریس تحفه
یی هغسی بنده په لاس کی نیولی وه او ډیره خوابدی
ناسته وه مسکاه هم ور سره ناسته وه په دی وخت کی
د شهناز موبایل ته زنگ راغلی کله چی شهناز وکتی
نو ریس وو شهناز پر ریس باندي موبایل کات کړ
جواب یی نه کی ور ریس بیا زنگ ورته را ووهلی
خو شهناز بیا پر بند کړ کله چی د شهناز موبایل بند
سو ریس د مسکاه موبایل ته زنگ ووهی او هغی ته
یی وویل چی شهناز در سره سته؟ مسکاه وویل هو
ریس صاحب همدا ده بغلته می ناسته ده ډیره خوابدی

ده در څخه ريس ورته وويل ورته ووايه چي ډيره
ډيره بڅښنه غواړم هيله كوم ومي بڅښنه ډير ضروري
كار راپيښ سو كه نه هتماً در تلم، ريس مسكاه ته
وويل چي موبایل شهناز ته ورکه، شهناز چي د ريس
خبري واوريدی نو غوسه يي ليري سوه او د مسكاه
څخه يي موبایل واخيستی او ورته يي وويل: تا زما
سره وعده كړي وه چي زه در ځم ما ټولو ملگرو ته
ويلی وه چي تاسو راځي خو تاسو نه راغلاست زه
دی د هغو ومخته وشرمولم،

ريس ورته وويل: شهناز ډير ضروري كار مي وو كه
نه هتماً در تلم اوس مي وبڅښنه نو، يو مياشت وروسته
زما كليزه ده بيا به دي هغه ته ملگري را وغواړي او
شهناز دا راته ووايه چي تحفه دي خوښه سوه،

شهناز وويل: تر اوسه مي نه ده كتلي خو ډيره كوچني
راته معلوميري،

ريس وويل: دا به وروسته در ته معلومه سي چي دا
كوچني تحفه تا څومره خوشحاله كوي او زه سل په

سلو کی مطمئن یم چی ته به ڈیره خوشحاله سی ته یی مازی خلاصه که ما یو کوچنی خط هم ور سره ایینی دی،

شهناز د ریس سره تر خدای په امانی وروسته تحفه خلاصه کړه ویکتل چی په یو قطعی کی یو غټه کیله پرته وه چی لاندی یی خط هم پروت وو شهناز کیلی په تعجب سره راپورته کړه او بیا یی خط خلاص کړ په خط کی لیکلی وو ' اغلی شهناز ستا لپاره د نری ستره تحفه هم ڈیره کوچنی ده ما خو بل څه نکړه پیدا نو دا کوچنی ڈالی می ستا لپاره انتخاب کړه ستاسو د مور جانی یادوگار ستاسو پخوانی کور خدای دی وکی چی دا تحفه مو خوبه سوی وی '، ددی خط په ویلو سره شهناز یو دم د خوشحالی ناری کړی او په خندا سره یی پلار ته ور وځغستل او ورته یی وویل: بابا بابا وگوره زما ریس ماته په تحفه کی څه را استولی دی،

پلار یی د مینی په لهجه ورته وویل: دا خو کیلی ده لوری،

شهنار وویل: بابا دا کیلی پوهیری د څه ده دا کیلی زموږ د کور ده بابا،

پلار یی هم ددی خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سو او د ډیری خوشحالیه یی تر سترگو اوبنکی راغلی او شهنار یی ټینگه په غیر کی و نیول، دروازه وټکیدل د شهنار پلار چی ور ووتی گوری چی د ریس مرستیال ولاړ دی د شهنار پلار د ډیری خوشحالیه هغه ټینگ په غیر کی و نیوی او په ژړا کی یی ورته وویل: پوهیری زویه ستاسو مشر نن کم کار وکی هغه زما لور ته نوی ژوند ورکړ د هغی هیلې یی را ژوندی کړی د هغی پر مخ یی د کلونو وروسته خندا راوستل، مرستیال ورته وویل: محترم زه راغلی یم چی ستاسو سره ستاسو کورته د شیانو په وړلو کی مرسته وکم، د شهنار د کور شیان یی سره ټول کړه په موټر کی یی واچول او د زاړه کور پر خوا یی رهی سول کله

چی هلته ورسیدل هغو کسانو چی مخکی یی د شهناز دی کور رانیولی وو د کور څخه د وتلو په حال کی د شهناز پلار ته وویل: محترم مورن ژیره بڅبننه غواړو که مورن خبر وای چی تاسو د ریس صاحب خپلوان یاست نو هیڅکله به مو داسی بی ادبی نه وای در سره کړی هغه زموږ مشر دی هیله کوم هغه ته زموږ د بی ادبی په باره کی مه وایست مورن وبڅبنی، د شهناز پلار هغو ته په مسکا سره بڅبنه وکړه او خپل کور ته داخل سو،

ریس د شهناز د کور رانیونکی خپل دفتر ته را غوښتی وه د بنار امنیه قومندان هم هلته شتون درلودی ریس هغو ته وویل: زه ستاسو څخه یو پوښتنه کوم که مو رښتیا راته وویل انعام هم درکوم هر څومره پیسی چی غواړی درکوم یی خو که مو نه راته وویل نو سیده به مو امنیه قومندان صاحب محبس ته واستوی او چی تر څو مو نه یی راته ویلی تر هغه وخته به په محبس کی یاست او شکنجی به درکول کیری،

هغوی ڏیر وار خطا سول او په لږ زیدلی اواز یی ورته
وویل: سمدہ ریس صاحب مور رښتیا درته وایو،

ریس ورته وویل: کوم کور کی چی تاسو اوسیدلاست
هغه پر تاسو چا په نیمایی بیه خرڅ کړ او هغه اوس
چیری اوسیری؟

هغوی ڏیر وار خطا سول او په ژر غونی اواز یی ورته
وویل ریس صاحب هغه نفر مور نه پیژندی چی دا
کور یی پر مور خرڅ کړی وو هغه پیسو ته اړتیا
درلوده نو حُکَہ یی پر مور هغه کور په نیمایی بیه
خرڅ کړ مور نه یو خبر چی هغه چیری اوسیری،

ریس ورته وویل: زه یو حُل بیا درته وایم رښتیا رښتیا
راته ووايست زه دریم حُل بیا د چا خخه پوښتنه نکوم؟

هغوی وویل: ریس صاحب مور رښتیا وایو مور هغه
نفر نه پیژندی،

ريس امنيه قومندان ته وويل: قومندان صاحب دوى
بوځه او چي تر څو يي اقرار نه وي كړي تر هغه
وخته يي مه ايله كوه،

امنیه قومندان وويل: پر سترگو ريس صاحب انشاءالله
ډير ژر به اقرار په وكم بيا تاسو ته خبر دركوم،

امنیه قومندان پوليسو ته امر وكى هغوى يي محبس ته
كش كړل هغوى نارى وهلى او ريس ته يي زارى
كولى چي ريس صاحب مورن وبخښه مورن نه يو خبر
چي هغه څوك وو،

شهناز په خپل كور كى ډيره خوشحاله وه پلار يي
هغى ته وويل: شهناز لورى ته خو پوهيرى چي دا هر
څه ستا د ريس لكبله مورن تر لاسه كړه د هغه احسان
خو مورن هيڅكله نسو وړ ادا كولاى خو چي نن ورتللى
روغتون ته هغه ته د غرمى خواړه هم در سره يوسه
او ښه ډيره مننه ترى وكه،

شهناز وويل: سمدې بابا خواړه به وړ وړم خو شايد
هغه زمورن خواړه ونه خورى ځكه هغه ډير يو لوړ

مقامه شخصیت دی خو بیا هم زه به کوبنبن وکم چی
خواره و خوری او زه ور سره وهم وینم حُکه ما تر
اوسه هغه لیدلی هم نه دی،

شهناز په ډیره مینه خواره تیار کرل او د خان سره یی
روغتون ته یوړل کله چی روغتون ته داخله سوه نو
غوښتل یی چی د ریس دفتر ته ورسی او خواره ورکی
کله چی د ریس د لیدو لپاره د روغتون اخیری منزل
ته وختل نو ریس په څار کیمره کی ولیدل نو ژر یی
دروازه وان ته وویل: هله ورسه ډاکټره شهناز دلته را
راوانه ده ورته ووايه چی د ریس دفتر ته میلمانه
راغلی دی ریس د هغو سره مصروفه دی دفتر ته یی
مه را پریرده، کله چی شهناز د ریس دفتر ته نیردی
سول دروازه وان ورته وویل: وبخښی اغلی ریس
صاحب په دفتر کی د میلمنو سره مصروفه دی ماته
یی ویلی دی چی باید څوک دننه پری نه ږدم، شهناز
ورته وویل: سمده زه به یو څو شیبی دلته انتظار ورته
وکم،

شهناز د ريس د دفتر ومخته ډير انتظار ورته وکړ
اخير بيرته خپل د دفتر وخواته روانه سول په لار کې
د موسکاه سره مخامخ سول موسکاه د هغې څخه
پوښتنه وکړه: شهناز چيرې تللي وی گرانی،

شهناز ورته وويل: غوښتل می چی د ريس صاحب
څخه مننه وکم او بابا راته وويل چی بايد هغه ته د
غرمی خواړه هم ور وړم خو چی د دفتر وخواته
ورغلم دروازه وان راته وويل چی ريس صاحب د
میلنو سره مصروفه دی غونډه لری نوزه بيرته رالم،
موسکاه ورته وويل: میلمانه؟ ما خو کوم میلمانه نه
دی لیدلی چی د ريس دفتر ته دی راغلی وی او نه هم
کومه غونډه نن سته نو چی دروازه وان ولی داسی
درته ویلی دی،

شهناز ډیره پریشانه سوه او خپل دفتر ته ولاړه او هلته
ډیره پریشانه کښینستل ريس هغه د څار کیمري څخه
څارل چی په دی وخت کې د ريس دفتر ته مسکاه دننه
سوه او د ريس څخه یی د ننوتلو اجازه وغوښته ريس

هغي ته اجازه ورکړه موسکاه ريس ته وويل: ريس صاحب ډاکټري شهناز غوښتل ستا سره ووينی او ستاسو څخه مننه وکي د هغي تحفي لپاره چي تاسو ورته په کلوزه کي ورکړي وه خو ستاسو د دفتر دروازه وان ورته ويلي وه چي ريس صاحب په غونډه کي د ميلمنو سره مصروفه دي هغي تاسو ته پخپل لاس تيار سوي خواړه هم راوړي وه د غرمي لپاره، ريس مسکاه ته وويل: ما چي د هغي سره کوم څه کړيدي هغه ما صرف د انساني همدردی له وجي کړيدي چي دا ومننی ته هيڅ اړتيا نلري او نه هم زه دا خوبنوم چي زما څخه دي څوک مننه وکي او زما چي زيات بد کيږي ددي څخه چي زما په شخصي کارونو کي دي څوک لاسوهنه وکي، مسکاه ډيره شرمنده سوه او ريس ته يي وويل: وبخښي ريس صاحب بيا به داسي خبره تکرار نکم، مسکاه د ريس د دفتر نه ووتل ريس هم ډير پريشانه سو او دروازه وان ته يي وويل چي ورسه د ډاکټري

شهناز څخه د خواړو برتان راوړه چې ريس صاحب
بي غواړي،

دروازه وان د د شهناز دفتر ته ورغلي او هغی ته بی
وویل: اغلی شهناز ريس صاحب د خواړو غوښتنه
کړیدی ایا خواړه راکوی؟

شهناز وویل: نه نه بی درکوم دا خواړه ما خپل ځانته
راوړیدی،

ريس د شهناز خبری د څار کیمري څخه څارلی او د
شهناز پر دی خبره بی وخنډل،

خو کله چی دروازه وان د شهناز د دفتر نه روان سو
شهناز ناره کړه پسی او په دریدلی لهجه بی ورته
وویل: راسه واخله ور بی وړه، بیا بی د څار کیمري
ته په درد درد وکتل هلته ريس پخپل دفتر کی د شهناز
دی کار ته خنډل، کله چی بی خواړه ريس ته راوړل
نو ريس هغه په ډیر خوند سره وخورل او بیا بی تر
سترگو اوبنکی راغلی او شهناز ته بی زنگ ور
ووہلی شهناز چی کله موبایل اوکی کړ ريس ورته

وویل: ڏاکٽري شهناز زما په کور کی د پنځو هیوادو اشپزان اشپزی کوی خو پوهیږی شهناز داسی خواږه می پخپل ټول عمر نه وه خوږلی دومره بنکلی اشپزی دی کړی وه ایا تاسو ماته هره ورځ داسی خواږه راوړلای سی؟

شهناز ورته وویل: سمده ریس صاحب ولی نه تاسو پر مور ډیر احسانونه کړیدی که زه ټول عمر تاسو ته خواږه راوړم خو بیابه می هم ستاسو د احساناتو یو کوچنی بدله هم نه وی ادا کړی پوهیږی ریس صاحب تاسو چی ماته زمور کور ډالی کړ ما او زما بابا ته مو نوی ژوند را کړ دا احسان به مو په ټول عمر نکم ذر ادا،

ریس ورته وویل: ڏاکټري شهناز ما پر تاسو هیڅ احسان نه دی کړی دا خو زما دنده ده چی باید ستاسو سره می کمک کړی وای خو که بیا هم ته دپته احسان وایی نو تا دا احسان همدا نن ادا کړ نور زما د احسان بار پر تاسو نسته،

شهناز د ريس نه مننه وکړه او هره ورځ يې ريس ته خواړه راوړل، خو ورځې بعد د امنيه قومندانې نه زنگ راغلی ريس ژر د دفتر نه ووتی او امنيه قومندانې ته ورغلی امنيه قومندان ورته وويل: ريس صاحب په هغو مو اقرار وکي هر څه يې راوښوول دا ورځه واخله ريس صاحب په دې کې د هغه نفر ټول معلومات او ادرس سته مور به هلته پوليس ور واستوو چې هغوی ونيسي،

ريس ورته وويل: نه قومندان صاحب ستاسو کار همدومره وو نور يې ماته پرېږده زما سره خپل ساتونکي سته زه خپله ورځم او نيسم يې،

ريس او مرستيال يې د ادرس مطابق ورغلل او د سرفيراز کور يې پيدا کړ شاوخوا يې محاصره کړ ريس په خپل موټر کې ناست وو او ساتونکو يې د سرفيراز د کور دروازه ور وټکول، کله چې سرفيراز را ووتی نو ټير وارخطا سو ساتونکو ورته وويل: ايا تاسو سرفيراز ياست،

سرفيراز په وارخطايي سره ورته وويل: هو زه
سرفيراز يم خير وو؟

ساتونكي د سرفيراز په كور ورننوتل سرفيراز او
پلار يي دواړه ونيول او د ريس د موټر ومخته يي
ودرول كله چې ريس د موټر څخه راکښته سو نو د
سرفيراز او د پلار مخ يي سور واوښتي او سرفيراز
وويل: ته؟!،

كله چې سرفيراز بله خبره كول ريس هغه ټينگه
چپلاڅخه پر مخ ووځي او ورته يي وويل: د شهناز او
د پلار د محكو اسناد چيري دي كه غواړي چې ژوندي
پاته سي هغه اسناد راوښايست،

ريس خپلو ساتونكو ته امر وكی چې تر هغه وخته
پكښي غورزی او وهی يي چې اسناد دروښيه، هغوی
هم سرفيراز او پلار يي ښه ټينگ ووځله چې تر څو
هغو اسناد ور وښوول، ريس هغه اسناد واخيستل او
خپل مرستيال ته يي ور كړه د سرفيراز او پلار دواړو
خولي يي په سلوشن ور وتړلي او ريس خپل مرستيال

ته وويل: دوى دواړه واخله د شهناز كورته يې وروله
چې هغوى هم بڼه پكښې وغورزيرى او بڼه ټينگ يې
ووهى خو پام چې د خولى څخه يې دا سلوشن ليرى
نكړى او دا اسناد د شهناز پلار ته ورکه،

د ريس مرستيال هغوى دواړه د شهناز كورته راوستل
كله چې شهناز او د هغې پلار سرفيراز او د هغه پلار
وليدل نو دواړه يې دومره ووهل چې نيردى وو مړه
يې كى ددوى د وهلو پر وخت يې خپلى ستونزى فياد
كړى او ددوى په وهلو وهلو يې غمونه كم سول د
سرفيراز او پلار د ټيرو وهلو په وجه ساه بنده بنده
كيدل نيردى وو چې مړه سى بيا د ريس مرستيال
هغوى د وهلو څخه نور منعه كړه او مرستيال پوليسو
ته امر وكى چې ريس صاحب ويل دوى د تل لپاره
محبس ته واچوى جى بيا در څخه راونوزى، بيا
مرستيال د شهناز د پلار د ټولو محكو اسناد هغو ته
ورکړه او د سرفيراز د پيدا كولو ټوله كيسه يې ورته
وكړه د شهناز د پلار تر سترگو اوبسكى راغلى او

مرستیال ته یی وویل: نه پوهیرم زویه ستاسو د ریس صاحب څخه څنگه مننه وکم هغه پر دی دنیا یو ملایکه ده قربان یی تر مور او پلار سم چی داسی باتریبه زوی یی زیرولی دی....

وختونه وه همداسی تیریدل شهناز به هره ورځ ریس ته په مینه خواړه ور وړل او ریس به په خوند خوند خوړل خو ریس به ځان شهناز ته نه مخامخ کاوه شهناز به ډیر کوبنبن کاوه چی ریس ووینی خو د هغی کوبنبنونه به یی فایدی وه شهناز به د مسکاه څخه د ریس په اړه پوښتل چی څنگه دی عمر یی څومره دی بنکلی دی که بدرنگه واده خو به یی نه وی کړی، مسکاه به د ریس ډیر صفتونه ورته کول او ورته یی وویل چی نه ریس صاحب واده نلری د شهناز په زړه کی د ریس مینه پیدا سوه او ډیره تلوسه یی وه چی هغه ووینی، یوه ورځ چی کله شهناز د ریس لپاره خواړه تیارول نو پلار یی ولیدل چی شهناز ډیر په مینه مینه ریس ته خواړه تیاروی پلار یی پوه سو چی

شهناز پر خپل ريس مينه سویده پلار یی ورغلی او
بغلته یی ورته ودریدی او ورته یی وویل: لوری یو
پوښتنه در څخه وکم؟

شهناز وویل: هو بابا

پلار یی وویل: لوری ایا داسی نه معلومیری ستا د
څیهری څخه چی ته ستاسو د ريس سره مينه کوی ایا
رښتیا هم ته په هغه مينه سوی یی ماته ووايه لوری؟

شهناز وویل: نه بابا داسی خبره نه ده زموږ و د هغه
حيثيت ډیر فرق سره لری زموږ حيثيت د هغه د یو
کوچنی موټروان سره لا نه دی برابر،

پلار یی وویل: لوری مينه د حيثيت او مقام سره هيڅ
اړه نلری که د دنیا ټوله سرمايه او هر څه د ترازو په
یوه پله کی کښیردی او د یو چا رښتینی مينه په بله پله
کی نو بیا به هم رښتینی مينه پر وزندهاره وی،

شهناز وویل: ستا خبره صحی ده بابا خو هغه به یی
څنگه منی مسکاه ویل چی ريس صاحب ته والی

صاحب زاری کولی د هغه د لور سره د واده خو هغه
پی جواب کر نو بابا ته فکر وکله چی هغه د والی لور
ته منفی جواب ورکر نو مور چشی یو،

پلار پی وویل: لوری ته هغه ماته پریرده زه ستاسو د
ریس سره په دی اړه خبری کوم خو ته اول راته ووايه
چی ایا ستا هغه خوبیری؟

شهناز وشرمیدل او په خندا پی وویل: هو بابا

پلار پی وویل: سمد لوری زه به د هغه سره خبری
وکم داسی به وکو چی د هغه لپاره به په کور کی یو
میلستیا ونیسو او ریس او کورنی به دعوت کوو چی
کله ما و ستا ریس یوازی سوو بیابه ورته ستا په اړه
ووايم خو ته راته ووايه چی د چشی په اړه به میلستیا
ورته وکوو څه بهانه به ورته وکوو؟

شهناز وویل: نه پوهیرم بابا خو مسکاه راته وویل چی
ریس صاحب د نریوال حوان تجار اوارڈ ته انتخاب
سویدی چی په راتلونکی دوو ورځو کی به پی ورکری

او هغه ماته ويلي وه چي كليزه يي هم ده د اوارډ څخه
په دويمه ورځ كې،

پلار يي وويل: نو سمدې لوري د اوارډ په دريمه ورځ
به ورته ميلمستيا ونيسو او كليزه به يي هم په ميلمستيا
كي ولمانځو وبه يي هم وينو ته هغه ته نن ووايه چي
زما پلار درته د كليزي ميلمستيا په كور كي نيولي ده
ورته ووايه چي كليزه به دي زموږ سره لمانځي ته و
كورني به دي راځي زموږ كور ته،

شهناز ورته وويل: سمدې بابا زه به ورته ووايم،

شهناز روغتون ته د ځان سره خواږه ويورل او ريس
ته يي ور واستول او دا خپل دفتر ته ولاړه، ريس
خواږو ته په تلوار ناست وو چي كله يي خواږه
وخورل شهناز ته يي موبایل وكي او ورته يي وويل:
واه واه اغلي شهناز ته خو هره ورځ تر هغه بلي
ورځي بنايسته خواږه پخوي مننه،

شهناز وويل: نه نه ريس صاحب د منني وړ نه ده خو
زه ستا څخه نن ددي خواږو بدله غواړم،

ریس موسکی سو او ورته یی وویل: خو اغلی شهناز
شاید زما په وس کی نه وی ستا ددی خو اړو بدله،

شهناز وویل: نه ریس صاحب ستا په وس کی ده خو
که دی زما دا غوښتنه ونه منل نو زه نور دا وظیفه
پریږدم او بیا هیڅکله دی روغتون ته نه راحم او زما
زړه به ډیر مات سی نو ووايه ایا منی یی؟

ریس وویل: نه خدای دی نکوی شهناز چی ستاسو
زړه به ماتیری د زړه ماتیدلو په درد تر ما بل هیڅوک
نه پوهیری نو نه غواړم چی د چا زړه مات کم ووايه
هر څه چی غواړی تر تاسو به یی قربان کم،

شهناز وویل: ریس صاحب دوی ورځ بعد تاسو ته د
نړیوال ځوان تجار اوارډ درکوی او په دا بله ورځ یی
ستاسو کلوزه ده بابا ستا د اوارډ او کلیزی په خوشحالی
کی په کور کی تاسو او ستاسو کورنی ته میلمستیا
نیولی ده تاسو او کورنی به دی هتماً راحی که نه
راغلاست زما سره سره به می د بابا هم ډیر زړه مات
سی،

ريس په خدا وويل: مننه اغلی شهناز خو دی هر څه
ته څه اړتیا وه خو بیا هم مننه او ستا سره می وعده
هم کړی وه چی درځم به خو شهناز شاید تر میلمستیا
وروسته زما و ستا اخیری دیدن وی زه وایم هسی نه
بیا په ژوند د یو و بل مخ ولا نه وینی،

شهناز په حیرانی سره وويل: څه مطلب پوه نسوم
ريس صاحب؟

ريس بیرته خپله خبره واپړول او شهناز ته یی وويل:
بڼه خیر اغلی شهناز انشاءالله که کوم کار مه نه وو
درځم،

شهناز وويل: نه نه ريس صاحب وعده وکه که چی هتماً
به راحی که نه زما و د بابا به می ډیره خوا بده سی،
ريس وويل: سمدغه اغلی شهناز زه وعده کوم چی درځم
خو ته به زما په لیدو ډیره هیرانه سی.

شهناز وويل: مننه ريس صاحب دا به دی پر مور یو
لوی احسان وی خو ريس ته دا راته ووايه چی ستا او

ستاسو د کورنی څه رکم خواړه خوښیږی چی زه یی
میلستیا کی درته تیار کم؟

ریس وویل: شهناز چی ستا په لاس تیار سوی وی ستا
د لاس هر رکم تیار سوی خواړه زما خوښ دی که
یی زما کورنی وگوری هغوی به یی هم زیات خوښ
کړی نور چی هر شی ته راپخوی هغه پوخ کړه،

شهناز موسکی سوه او ویویل: سمده ریس صاحب زه
یی درته پخپل لاس تیاروم خو وعده وکه چی بیا به
ټول خوری،

ریس موسکی سو او ویویل: سمده ټول خورم خو که
می ته ور پریږدی ټولو ته هسی نه بیا جواب راکي
چی څومره زیات خوراک کوی،

شهناز وویل: نه نه ریس صاحب نه درته وایم چی هر
څومره خوری هغومره وخوره،

دوی ورځی بعد یی د روغتون ریس ته د ښه خدمتگار
او ځوان تجار نړیواله جایزه ورکړه ټول ښار د ریس

ددى جايزى په گټلو ډير خوشحاله وو په روغتون كى
متايان او خواږه سره ويشل كيدل شهناز هم ډيره
خوشحاله وه او د ميلمستيا تياري يى ډير په چټكى
نيوه خپلو ټولو هغو ملگرو ته يى زنگونه وو هل چى
ددى په كليزه كى يى د ريس د نه ليدو لكبله ددى څخه
خوابدى سوى وى هغوى ددى خبر په اوريدو چى
ريس د شهناز په كور كى ميلمه دى ډيرى خوشحاله
سوى او د شهناز څخه يى ددى خبر وركولو زياتى
مننى وكړى سبا ماښام ته ميلمستيا نيول سوى وه، كله
چى لمر راوختى شهناز سهار وختى ډير په چټكى
سره تياري نيوى كور يى ټول كلفوشه كړ اشارى او
گروپان يى پكښى ولگول خواږه يى تيار كړه د نورم
ميلمنو خواږه اشپزانو تيارول خو د ريس او د هغه د
كورنى لپاره خواږه شهناز په خپل اشپز خانه كى
تيارول د خوړو د تياري پر مهال د شهناز فكر د ريس
په مينه كى وموښتى چى نابره يى لاسته ايشيدلى
غورى وړ وغورځيدل او لاس يى وسوځيدى خو د

ریس مینی دا سوخیدل د هغی خخه هیر کره او بیرته
د خواریو په تیارولو اخته سول خویره یی تیار کره
مابنام ته لږ وخت پاتی وو د کلیزی کیک هم را
ورسیدی او پر یو لور سٹیج یی کنبینوی ټول میلمانه
را ورسیدل اوس نو ټول بنار د ستر او خوان تجار
او د هغه د کورنی د راتلو په تمه دی ټولو گلان په
لاس کی نیولی وو چی کله هغوی را ورسیری نو
دوی به یی پر وپاشی ټول په تمه وو شهناز او پلار
یی سٹیج ته نیردی ولاړ وه او د ټولو سترگی د مانی
و دروازی ته وی چی کله به ریس راسی، خو شیبی
وروسته ناری سوی چی هلی تیار سی ریس صاحب
راغلی ټول ټیر خوشحاله سول او د مانی د دروازی
و خواته یی ور وځغستل شهناز او پلار یی هم گلان
په لاس کی د مانی د دروازی پر خوا را رهی سول،
خو موتران چی د ټولو توری هنداری وی ودریدل
ساتونکی یی راکښته سول او د منځنی موتر دروازه
یی خلاصه کره یو سپین سری بنځه او یو پوخ سینه

سری تری راکبنته سول شهناز او پلار چی یی کله
هغوی ولیدل نو مخان یی تک سره واوینتل او ڈیر
هیران سول او ویویل د حان سره دوی؟ او بیا وروسته
یو حوان راکبنته سو چی ټولو میلنو ناری کری او د
هغه پر خوا ور رهی سول شهناز او پلار یی سر جگ
جگ کاوه چی هغه هم ووینی خو چی کله یی هغه
ولیدی نور یی هم د مخ بڼه واوینتل او پر خپل حای
مستقیم ولاړ وه هیخ بنور یی ونه خوری حکه ویلیدل
چی پوخ سینه سری سلطان د مصطفیٰ مشر ورور او
سپین سری بنحہ د مصطفیٰ مور وه او د دوی دواړو
په مینخ کی مصطفیٰ وو، شهناز او پلار یی دواړه
همداسی پر خپل حای ولاړ وه چی مسکاه ورته راغلل
او ورته یی وویل: شهناز ریس صاحب او کورنی یی
راغلل نه یی وینی ورسه گلان ور په غاړه که، شهناز
په هیرانی مصطفیٰ ته گوته ونيول او مسکاه ته یی
ووویل: ایا دی ریس دی؟

مسکاه وویل: هو لیونی همدا خو زما و ستا ریس دی،

شهناز ڏيره هيرانه سوه په دي وخت كي مصطفى
شهناز ته را ورسیدی او هغي ته يي په خدا وويل:
اغلي شهناز ما نه وه درته ويلي چي ته به زما په ليدو
ڏيره هيرانه سي، شهناز همداسي په هيراني مصطفى
ته كتل په لاس كي گلان يي هير سوه چي مصطفى ته
يي ور په غاره كړي،

مصطفى شهناز ته وويل: اغلي شهناز دا گلان زما
لياره دي؟

شهناز متوجي سوه او ژر يي گلان ور په غاره كړه د
مصطفى ورور او د شهناز پلار هم بڼه روغې سره
وگر وروسته د شهناز پلار مصطفى ته نيردي سو او
هغه يي ټينگ په غير كي ونيوي او پر تندي يي مچ
كړ او ټول يو حاي سره كښينستل، خبريالانو د
مصطفى سره مركي شروع كړي كله چي د مركو
خخه فاريغه سو نو پخپلو مينځو كي يي خبري سره
پيل كړي شهناز ريس يعني مصطفى ته ڏير په هيراني
كتل مصطفى د هغي وخوا ته كتل او هغي ته يي په

ورين تندي د ميني ډکه مسکا کول د شهناز پلار هم
ډير هيران وو او زياتي شرميدي ځکه ده د مصطفى
سره ډيره خرابه رويه کړي وه خو مصطفى او د هغه
ورور د دوی سره په مينه بانډار کاوه، شهناز د
مصطفى و طرف ته ور نيردي سوه او غوښتل يې
چې بڅښنه ځني و غواړي خو مصطفى هغې ته وويل:
اغلي شهناز زه ډير وړي يم لومړي به ستا په لاس
تيار سوی خواړه و خورو بيا به وروسته بانډار وکو،
شهناز وويل: سمدې ريس صاحب چې څنگه ستاسو
خوښه وي،

خواړه تيار سول شهناز په ډيره مينه د مصطفى ومخته
خواړه ايښوول او مصطفى هغه په ډير خوند خوند
خوړل خو د شهناز فکر او سوچ يوازي په مصطفى
کې وو او هغه ورځ يې په ذهن کې راگرځيدل په
کومه ورځ چې دې مصطفى په چپلاخه وهلي وو او
بيا يې د مصطفى مرستي چې د دوی سره يې کړي
وي هغه په ذهن کې راگرځيدل، مصطفى هم خپلي

سترگی د شهناز په سترگو کی بنخی کری وی او په مینه مینه او په مسکا پی خواره خوړل، د مصطفی مور او ورور دواړو د شهناز د خوړو ډیر صفت وکړ د مصطفی مور د شهناز پر سر څه اندازه پیسی ور وگرځولی او خپل یو ساتونکی ته یی ورکړی او ورته یی وویل چی دا په غریبانو وویشه، کله چی خواره و خوړل سوه شهناز تع یی ملگرو وویل چی مور ستا د ریس سره معرفی کړه شهناز یی ډیره تنگه کړه خو شهناز شرمیدل چی دوی د مصطفی سره معرفی کری نو هغوی ته به یی بهانی کولی، د مصطفی په شهناز او ملگرو کی یی فکر سو او پوه سو چی هغوی شهناز تنگه وی چی دوی زما سره معرفی کی خو شهناز شرمیری نو خپله ور ولاړ سو او د ټولو سره یی روغبر وکړ او شهناز ته یی وویل: اغلی شهناز ایا دا ستا ملگري زما سره نه معرفی کوی؟

شهناز یو څه جرئت پیدا کړ او ورته یی وویل: ولی نه ریس صاحب، دوی ټولی زما ملگري دی او دوی

زما څخه زما په کليزه کی خوابدی سوی وی ځکه ما
دوی ته ویلی وه چی ته راځی خو چی ته نه راغلی
دوی زما څخه خفه سوی چی تا مور ته درواغ ویل،
مصطفی د شهناز ملگرو ته وویل: نه نه شهناز درواغ
نه ویل زه په هغه ورځ یو څه زیات مصروف وم نو
ځکه نه راغلم گناه زما وه نو ماته سزا راگری،

د شهناز ملگرو مصطفی ته په مینه وویل: نه نه ریس
صاحب مور خبری یو چی تاسو یو نړیوال سوداگر
یاست غټ کاروبار مو دی خامخا مصروفیات زیات
وی،

د مصطفی مور او ورور د شهناز د پلار سره په بانډار
اخته وه او ډیره خوشحاله وه سره،

مصطفی غوښتل چی د شهناز سره یوازی خبری
وگری نو یی شهناز ته وویل: اغلی شهناز ایا دا ستاسو
بنکلی مانی نه راباندی وینی؟

شهناز وویل: ولی نه ریس صاحب راځی مهربانی،

شهناز مصطفیٰ ته د ډیره شرمه هیڅ هم نسوای ویلای
مصطفیٰ غوښتل چی شهناز ددی احساس څخه لیری
کړی چی دده سره یی په تیر وخت کی بد کړی وه نو
یی ځکه د هغی سره د خبرو د جاری کولو لپاره د
هغوی د کور زیات صفتونه کول خو شهناز به صرف
مننه مننه ورته ویل د خبرو په جریان کی شهناز او
مصطفیٰ د مانی سر (بام) ته ورسیدل د خلکو ږغ و
ږوغ کرار سو مصطفیٰ د شهناز چوپ پاته کیدو خسته
کړ او شهناز ته وویل: اغلی شهناز زه د څه وخت
راهیسی خبری درته کوم خو ته هیڅ نه وایی ایا داسی
خو به نه وی چی ته هغه څه رافیادوی چی تا په تیر
وخت کی زما سره کړی وو؟

شهناز ته ددی خبرو په اوریدو ژړا ورغلل او د
مصطفیٰ په پښو کی یی ځان واچوی مصطفیٰ ژر هغه
د اوږو و نیول او غوښتل یی چی راپورته یی کی خو
شهناز نه پورته کیدل او په ژړا یی مصطفیٰ ته وویل:
ریس صاحب ماته بڅښه وکه زما څخه بیخی لویه

غلطي سویده ما ستاسو سره ٿير بد وڪرل ماته بڻبه
وڪي،

مصطفيٰ شهناز د اوڀرو نه نيولي ده غواري راپورته
بي ڪري خو شهناز نه پورته ڪيري مصطفيٰ هغي ته
وويل: شهناز ولاڀره سه را دا ڇه ڪوي پخواني خبري
ما ٿولي هيري ڪريدي نو ته بي هم هيري ڪه،

خو شهناز په ڙرا د مصطفيٰ په پينو ڪي خان ٽينگ
ڪريدي او ورته وائي چي تر ڇو مي ونه بڻبي زه نه
در ولاڀيرم، مصطفيٰ ورته وويل: شهناز وام ولاڀره
سه ما بڻبلي بي د وخته لا، وروسته شهناز ولاڀره
سوه مصطفيٰ د هغي اوبنڪي ورپاڪي ڪري او ورته
بي وويل: ليوني ما خو ته د وخته لا بڻبلي بي تير
وخت ما ٿول هير ڪريدي نو ته بي هم هير ڪره او زه
خو بايد ستا ڇه مننه وڪم ڪه ڪه چيري داسي نه
واي را سره پيڻس سوي ايا نو بيا ما دومره زيات
پرمختگ ڪولاي سواي او ته نه بي خبره چي زه ستا
په سترگو ڪي اوبنڪي نسَم زغملاي ليوني ستا سره

یوازی خندا بنه خوند کوی دا ژرا ستا په سترگو کی هیخ بنه نه معلومیری اوس درخه چی زما د کلیزی کیک پری کرو شپه ناوخته کیری، مصطفی او شهناز دواړه د مانی د بام نه راکښته سول د شهناز پلار د مصطفی د مور او ورور سره لاپه خبرو بوخت وو چی په خبرو خبرو کی یی د مصطفی مشر ورور ته وویل: سلطانه مور ته بڅبڅه وکی مور د مصطفی سره ڈیره بد رویه کړی وه مور پر هغه کار ڈیر پښیمان یو نن چی مور هر څه بیرته تر لاسه کړه او مور ته یی نوی ژوند راکړی دا ټول د مصطفی د برکته،

د مصطفی ورور په هیرانی وویل: کومه بد رویه تاسو د مصطفی سره څه کړی وه،

کله چی د شهناز پلار هغه ته ټوله کیسه شروع کول نو په دی وخت کی مصطفی را ورسیدی او د دوی خبره یی ژر ور وارول او ورته یی وویل: لالا شپه ناوخته ده د کلیزی کیک به پریکړو، مصطفی د شهناز پلار دیته نه پریښوی چی دده مور او ورور ته دی

دده سره د سوی پیبني کیسه وکړی شهناز او پلار یی پوه سول چی مصطفیٰ خپل مور او ورور ددی کیسی څخه نه دی خبر کړی نو ځکه یی د مصطفیٰ سره لا نوره مینه زیاته سوه، د کلیزی کیک مصطفیٰ په مینه سره پریکړ او کلیزه یی په خوشحالی سره ولمانځل یو څو شیبی وروسته د مصطفیٰ ورور د شهناز پلار ته وویل: نور نو مور ته اجازه راکړی شپه ناوخته ده او ډیره مننه ددی بنکلی میلمستیا څخه مو،

د شهناز پلار ورته وویل: نه د منی وړ نه ده سلطانه وروره مصطفیٰ جان پر مور دومره زیات احسانات کړیدی چی زه به یی پخپل ټول عمر دا احسانات نه کم وړ ادا نن چی مور هر څه یو د مصطفیٰ جان د برکته یو،

وروسته مصطفیٰ او کورنی یی د شهناز د پلار او شهناز څخه رخصت واخیستی او د کور پر خوارهی سول مصطفیٰ ته یی ورور پر لاری وویل: مصطفیٰ د شهناز د پلار په یو خبره می سر نسو خلاص هغه

ستا سره ڪمه بد رويه ڪري وه او هغه د ڪومو احساناتو
خبري ڪولي؟؟

مصطفيٰ نه غوبنٽل چي ورور يي ددي ڪيسي نه خبر
سي او د شهناز د ڪورني خخه يي ڪرڪه وسي نو ورته
يي وويل: لالا زه چي ڪله د ڪلي خخه بنار ته راغلم
نو د شهناز په ڪور ڪي مي استوگنه ڪول بيا د هغوي
ڪورته ميلمانه راغلل د شهناز پلار ماته وويل چي زه
بايد په يو هوٽل ڪي و اوسيرم چي د دوي ميلمانه را
سره په تڪليف نسي او د احساناتو خبره يي حڪه ڪول
چي ما په روغتون ڪي يوي ڏاڪٽري ته ضرورت
درلودي د شهناز پلار ماته وويل چي هغه وظيفه
شهناز ته ورڪم نو ما هغه وظيفه هغي ته ورڪره،

سلطان وويل: بنه دومره ڪوچني خبره وه زه پريشان
وم چي هسي نه دوي ستا سره بله ڪومه بده رويه ڪري
وي،

مصطفيٰ وويل: نه نه لالا د شهناز پلار ڏير بنه سري
دي،

شپه ناوخته وه شهناز په خپله خونه کی پر کت ناسته
وه او د مصطفیٰ بنکلی خپهره یی په ذهن کی گرځیدل
او موسکی به سوه، د پلار څخه یی ددی هیرانی شیبی
له وجی د شهناز د واده خبری هیری سوی او دا
ارمان یی په زړه کی پاتی سو، سهار چی کله شهناز
او پلار یی ناشته کول نو دواړه د مصطفیٰ په اړه
رغیدل او پلار یی د مصطفیٰ ډیر صفتونه کول شهناز
پلار ته د هغه څخه د بڅبنی ټوله کیسه وکړه پلار یی
ډیر خوشحاله سو چی مصطفیٰ دوی ته بڅبنه کړیده،
شهناز بیا په ډیره مینه د مصطفیٰ لپاره خواړه تیار
کړل او روغتون ته یی د ځان سره یورل کله چی
روغتون ته ورسیدل شهناز غوښتل چی خواړه د
دروازه وان پلاس مصطفیٰ ته ور واستوی خو
مصطفیٰ د یو لوډسپیکر نه پر شهناز برغ وکی او ورته
یی وویل: ډاکټری شهناز هیلی کومه تاسو خپله راسی
زما دفتر ته،

شهناز چي ڪله داخليل نو د مصطفىٰ ڇخه پي اجازه
وغوبنته چي اجازه ده ريس صاحب، مصطفىٰ په دي
خبره پريشانه سو او شهناز ته پي وويل: اغلي شهناز
بل واري چي زما دفتر ته ننوزي اجازه مه اخله مستقيم
راځه او نور به ماته په خپل نامه وائي،

شهناز وويل: نه تاسو زما مشر ياست زه بايد تاسو ته
په ريس صاحب ووايم،

مصطفىٰ وويل: بس نو سمده نور زه ګر سره روغتون
ته نه راځم ته زما امر نه مني،

شهناز په موسڪي سره وويل: نه نه ريس صاحب تاسو
به راځي سمده زه ستاسو امر منم،

همداسي زيات وخت تير سو د شهناز په زړه ڪي د
مصطفىٰ ميني ځاي نيولي وو خو هغه ته پي نسواي
ويلاي،

وختونه تيريده ٽول روغتون ته څرګنده سوي وه چي
شهناز د مصطفىٰ سره مينه ڪوي او هغه ته هره ورځ

په ډیره مینه خواره راوړی خو میاشتی همداسی تیری سوی د شهناز مینه وار په وار زیاتیده خو ددی ویلو جرئت یی نه درلود چی مصطفی ته د خپلی مینی اظهار وکی، یوه ورځ چی کله شهناز روغتون ته راغلل غوښتل یی چی د مصطفی دفتر ته د هغه خواره وروړی چی مسکاه پری بزغ کړ او ورته یی وویل: شهناز هیله کوم زما سره خو یو څه مرسته وکه زما کارونه اوس بیخی زیات سویدی دفتر کی یو څو دقیقې راسه زما دفتر ته،

شهناز ورته وویل: زه به د ریس صاحب خواره ور وړم بیابه درسم،

مسکاه وویل: بیابه یی وروسته وروړی مازی د یو څو دقیقو کار دی،

شهناز هم ورغلل او یو څو دقیقې یی د مسکاه سره کار وکړ د هغی په دفتر کی چی کله فاریغه سوه خواره یی په ډیره چټکی د مصطفی دفتر ته یوړل مصطفی هم ډیر وړی سوی وو د وړی په حالت کی ویده سوی

وو کله چی شهناز ورغلل دفتر ته خواره یی ورته تیار کړه او مصطفی په بیره وخورل خو مصطفی ته دنن د خوارو خوند یو څه تریخ معلوم سوو خو چی د شهناز زړه مات نسی نو بزغ یی ونه کړ او خواره یی ټول وخورل، څو شیبی وروسته مصطفی ته کار پیدا سو او د دفتر څخه ووتی کله چی په زینو کی کښته کیدی نو سر یی وگرځیدی او وینه یی قی کړه او د زینو څخه لاندی راشوه سو ټولو کارکوونکو پر راوځستل او دی یی عملیات خانی ته یور او معاینات یی شروع سول، شهناز په خپل دفتر کی وه چی خبره سوه چی په مصطفی داسی چم سویدی تر خولی یی یو دم د غم چغه ووته نو ژر د خپل دفتر څخه ووتل او د عملیات خانی وخواهه ورغلل خو عملیاتو لا جریان درلودی د روغتون ټول کارکوونکی د عملیات خانی پر شاوخوا ولاړ وه مسکاه شهناز ته ډیر بد بد کتل شهناز د هغی څخه پوښتنه وکړه چی خیر دی په ریس صاحب څه سویدی خو مسکاه هیڅ نه ورته ویل

په دی وخت کی خبریالان راغلل او د مصطفیٰ په اړه
پی د مسکاه څخه پوښتنه وکړه چی په مصطفیٰ څه
سویدی مسکاه شهناز ته اشاره وکړه او خبریالانو ته
پی وویل: هغه انجلی زموږ ریس صاحب ته په خواړو
کی زهر ورکړیدی غواړی هغه مړ کړی،

شهناز ددی خبری په اوریدو ډیره هیرانه سوه او په
ژرغونی اواز پی مسکاه ته وویل: مسکاه دا ته څه
وایی ایا ته پر سد پی زه به ولی ریس صاحب ته زهر
ورکوم زما نو د ریس صاحب سره څه دوښمنی پاتی
ده،

مسکاه ورته وویل: خواړه خو تا هغه ته ور وړی وه،
شهناز ډیره هیرانه سوه په ټولو تلویزیونانو کی خبر
نشر سو چی نموتی او مشهور تجار مصطفیٰ ته د هغه
د روغتون یوی ډاکټری په خواړو کی زهر ورکړی
دی، شهناز ددی خبر په اوریدو ډیره پریشانه وه،
عملیات خانه کی د مصطفیٰ عملیات شروع دی او د
نشی په حالت کی د عملیاتو په جریان کی هر وار د

شهناز اواز کوی او د خان سره وایی: شهناز شهناز
شهناز ته زما څخه بیا لیری مه ځه زه ستا سره ډیره
مینه کوم زه بيله تا ژوند نسّم کولای، شپه ناوخته سوه
شهناز د عملیات خانې ومخته ولاړه چی په دی وخت
کی پولیس راغلل او د مسکاه څخه یی پوښتنه وکړه
چی شهناز کمه یوه ده مسکاه شهناز ته گوته ونيول
چی هغه یوه ده پولیسو شهناز ته وویل: اغلی شهناز
ریس ته د زهرو په تور باید ته زموږ سره ماموریت
ته ولاړه سه،

شهناز په ژرغونی اواز ورته وویل: قومندان صاحب
ما ریس صاحب ته زهر نه دی ورکړی،
قومندان ورته وویل: ته چی هر څه وایی بیا یی په
ماموریت کی ووايه،

شهناز پولیسو ته ډیری زاری وکړی چی دا کار مه نه
دی کړی خو هغو کشول شهناز ورته وویل: لږ تر لږه
خو می د ریس صاحب د عملیاتو تر ختمیدو پوری
پریردی، خو هغو ور سره نه منل او بنځینه پولیسو

هغه تر لاس ونيول او کښول يې چې په دې وخت کې د عمليات خانې څخه ډاکټران راووتل او پوليسو ته يې وويل: مور د ريس صاحب عمليات وکړل د ريس صاحب حالت نازک دی تاسو اوس اغلی شهناز نسی بيولای ځکه ريس صاحب هر واری د هغې نوم اخلی د ريس صاحب د جوړیدو تر وخته تاسو اغلی شهناز نسی بيولای، پوليسو شهناز پريښوول شهناز ډاکټرانو ته وويل: ايا زه اوس د ريس صاحب سره ليدلای سم ډاکټرانو شهناز ته وويل: اغلی شهناز تاسو يو څو شيبی صبر وکړی مور بيا درته وايو، شهناز د عمليات خانې ومخته په بي صبری ولاړه وه او ډير يې ژړل څو ساعته وروسته ډاکټرانو شهناز ته وويل: اغلی شهناز تاسو اوس راتلای سې عمليات خانې ته،

شهناز هم ژر ورغلل او د مصطفى د کټ وبغلته کښينستل مصطفى بي هوبنه وو شهناز د مصطفى لاس په لاس کې ونيوی او ډير زيات يې وژړل او بيا يې وويل: مصطفى دوی ماته وايي چې ما تاته په

خوارو کی زهر درکړیدی ایا زه نو داسی کولای سم
زه خپل ځان وژلای سم خو ستا پر بدن یو کوچنی
زخم هم نسیم ز غملای پوهیږی ولی ځکه چی زه اوس
ستا سره مینه کوم هو زه پر تا مینه سوی یم ته زما
هر څه یی زه ستا سره ډیره کوم ددی څخه مخکی
چی زه ستا مرگ په سترگو وویښم زه به اول خپل ځان
ووژنم،

شهناز مصطفیٰ پر تندی بڼکل کړ او د ځان وژنی
لپاره د کلکین وخواته ور رهی سول شهناز کلکین
خلاص کړ غوښتل یی چی ځان وغورځوی چی په
دی وخت کی یو چا تر لاس و نیول او د کلکین څخه
یی لیری کړه شهناز چی ورته وکتل ویلیدل چی
مصطفیٰ دی مصطفیٰ ورته وویل: اغلی شهناز د
زهرو لکبله شاید مړ سم خو که می ته یو وار بیا
یوازی پریږدی نو هتماً به مړ سم زه پوهیږم چی ته
بی گناه یی ته ماته زهر هیڅکله نسی راکولای ،
شهناز ددی خبری په اوریدو ډیره خوشحاله سوه او

مصطفیٰ یی په غیر کی و نیوی، شهناز مصطفیٰ ته
وویل: مصطفیٰ ته اوس استراحت وکه شپه هم ناوخته
ده ته استراحت ته ضرورت لری، مصطفیٰ ورته
وویل؛ سمدہ خو ته به زما په بغل کی راسره کښینی،
شهناز ورته وویل: سمدہ زه در سره یم زه نور ستا
څخه هیچیری نه خم،

مصطفیٰ پر کت پریوتی او خپل سر یی د شهناز پر
لاس کښینوی او بیده سو،

سهار سو او مصطفیٰ پوره استراحت اخیستی وو بغلته
یی وکتل شهناز دده پر کت سر ایښی دی او بیده سویده
د هغی د ډیرو اوبښکو لکبله د کت یوه برخه لنده سوی
وه او وربښتیان یی پر تندی پاشل سوی وه مصطفیٰ د
مینی څخه د هغی د تندی وربښتیان د هغی د غور تر
شا وارول په دی وخت کی شهناز د خوبه راکښیښته
او د مصطفیٰ په لیدو موسکی سوه او د مصطفیٰ پر
تندی یی لاس کښینوی او ورته یی وویل: ستا صیحت
اوس څنگه دی؟

مصطفی ورته وویل: اوس خو بلکل جور سوی یم خو
که چیری ته راسره نه وای نو هتماً مړ کیدم،

شهناز ژر د مصطفی پر خوله لاس ونيوی او په
ژرغونی اواز یی ورته وویل: بل وار دا د مړ کیدو
خبری در څخه وانه ورم ستا دوښمن دی مړ سی،

خو شیبی وروسته عملیات خانی ته پولیس او مسکاه
راننوتل مسکاه د شهناز په لیدو ډیره غوسه سوه
پولیسو لومړی د مصطفی د صیحت پوښتنه او وکره
او بیایي شهناز ته وویل: اغلی شهناز تاسو اوس باید
زمور سره مامورنت ته ولاړه سی،

مصطفی په غوسه ورته وویل: مامور صاحب خبری
دی په واک کی کوه ته په کوم جرم دا بیایی په دی
جرم چی دی ماته زهر راکړی وه ایا ستاسو سره
داسی ثبوت سته چی شهناز گناهکاره ثابته کری؟

پولیسو وویل: نه صاحب ثبوت خو زمور سره نسته
خو د مسکاه د بیان څخه مور دا مامورنت ته د پوښتنو
لپاره بیایو،

مصطفیٰ وویل: نه زه تاسو ته اجازه نه درکوم چي يو
بي گناه شخص دي مامورنت ته بوخي زهر ماته
شهناز نه بلکي يو بل چا راکړي وه او زه د هغه څخه
خپله پوښتنې کوم او بيا يي تاسو ته په لاس درکوم دا
زما ستاسو سره وعده ده اوس تاسو تللای سي،

پوليس ولاړل مسکاه هم د عمليات خاني څخه په غوسه
سره ووتل مصطفیٰ خپل ساتونکي ته وويل: د
روغتون ټولو ډاکټرانو او کارکونکو ته ووايه چي
ريس صاحب غرمي ته د روغتون د غونډو تالار ته
غوښتي ياست،

ساتونکي ټولو کارکوونکو ته خبر ورکړ او ټول
ډاکټران او کارکونکي د غونډو په تالار کي حاضر
سول خو شيبی وروسته شهناز او مصطفیٰ د غونډو
تالار ته رادننه سول ټول ورته ولاړ سول وروسته
مصطفیٰ په خبرو پيل وکړ او وويل: کله چي زه
عمليات خاني ته دننه سوم د عمليات خاني ومخته چا
و چا گډون درلود،

خو ڏاڪٽرانو او ڪارڪوونڪو لاس پورته ڪر او ويويل:
صاحب مور هلته شتون درلودي،

مصطفيٰ د هغو ڇخه پوڻتنه وڪره: خبريالانو ته ڇا
وييل ڇي ماته شهناز په خوارو ڪي زهر راکري وه؟
ڏاڪٽرانو او ڪارڪوونڪو مسڪاه ته لاس ونيوه ڇي
مسڪاه ورته وييل، په دي سره د مسڪاه مخ تغير
وخور او ڏيره وارخطا سوه، مصطفيٰ بيا د ڏاڪٽرانو
ڇخه پوڻتنه وڪره ڇي خبريالان ڇه وخت روغتون
ته راغلل، ڏاڪٽرانو ورته وييل: ڪله ڇي ريس صاحب
تاسو په عمليات خانه ڪي واست او عملياتو مو جريان
درلودي، ددي خبري په اوريند مصطفيٰ د مسڪاه ڇخه
د ٽولو ڏاڪٽرانو او ڪارڪوونڪو په مخ ڪي پوڻتنه
وڪره: اغلي مسڪاه زما عملياتو لا جريان درلودي او
هغه لانه وه خلاص سوي د هغه ڇخه مخڪي ته ڇنگه
په دي خبره سوي ڇي ماته زهر راکول سوي وه،
ددي خبري سره شهناز او ٽولو د مسڪاه وخواته په
هيرانی وڪتل، مسڪاه په لڙيدلي اواز ورته وييل:

هغه ريس صاحب زه خو يو ډاکټره يم په دې پوهيدم
چې تاته زهر درکول سوی وه، بيا مصطفى د
ډاکټرانو څخه پوښتنه وکړه: شهناز پوليسو ته چا
معرفي کړه او پوليسو ته زنگ چا ووهی چې روغتون
ته راغلل؟ ډاکټرانو ورته وويل: ريس صاحب شهناز
پوليسو ته مسکاه ور معرفي کړه خو په دې نه يو خبر
چې پوليسو ته چا زنگ ووهی وو، مصطفى خپل
ساتونکی ته امر وکړ چې د پوليسو مامورنت ته زنگ
ور ووهی کله چې هغه زنگ ور ووهی نو مصطفى
ته يې موبایل ورکړ مصطفى د پوليسو د امر څخه
پوښتنه وکړه: امر صاحب تاسو ته چا زنگ ووهی وو
چې ماته زهر راکول سویدی او څوک يې در وښوول
چې ماته يې زهر راکړیدی، امر وويل: ريس صاحب
ماته ستا د روغتون څخه زنگ راغلی وو هغه يوه
بنځه چې راته يې وويل او د شهناز نامې څوک يې
راوښوول، مصطفى د امر څخه پوښتنه وکړه: امر
صاحب ايا د هغې بنځې نمبر ستا سره سته؟ امر ورته

وویل: هو ریس صاحب مورن ته چی کله څوک شکایت کوی مورن یی نمبر ثبتوو زه به یی در وگورم، امر چی کله مصطفی ته د هغی بنخی د موبایل نمبر ورکړ نو مصطفی هغه نمبر ته پخپل موبایل زنگ ووهی کله چی زنگ ور روان سو نو د مسکاه موبایل وشرنگیده او مسکاه ته زنگ راغلی مسکاه نوره هم وارخطا سوه، مصطفی د هغی څخه پوښتنه وکړه: مسکاه!! شهناز خو ستا ملگری ده که ته خبره هم وای چی دی ماته زهر راگریدی نو تا دا څنگه پولیسو ته سپارل دا د دومره کلو ملگریا ته دی هم ونه کتل او پولیسو ته دی زنگ ووهی، مسکاه ورته وویل: ریس صاحب شهناز تاته زهر درگری وه دی غوښتل چی تا مړ کړی نو ځکه می پولیسو ته زنگ ووهی، مصطفی په دی وخت کی د خپل جیب څخه یو کوچنی بوتل را وایستی او مسکاه ته یی ور ښکاره کړ او ورته یی وویل: مسکاه وژلم شهناز خو دا د زهر و بوتل ستا په دفتر کی څه کول که شهناز ماته په خواړو

کی زهر راکول نو په خپل کور کی یی هم خواړو ته ور اچولای سوای خودی ستا په دفتر کی ور واچول، ددی خبری سره ټول هیران سول او په هیرانی یی مسکاه ته وکتل او پوه سول چی ټول کار د مسکاه دی، مسکاه ددی خبر په اوریدو په ژړا سوه او ریس ته یی وویل: ریس صاحب دا کار ما نه دی کړی یو څوک غواړی ما بنکیل کړی دا ټول درواغ دی، مصطفی مسکاه ته وویل: بڼه بڼه دا یی ټول درواغ خو زه به یو بل ثبوت هم درکم، مصطفی خپل مرستیال ته وویل چی هغه د تیری ورخی د مسکاه د دفتر د محافظتی کیمری عکاسی راوړه، مرستیال هغه عکاسی ورته راوړل کمپیوتر ته یی پروجیکتور وصل کړ او ټولو ته یی هغه عکاسی ور بنکاره کړه ټولو ولیدل چی مسکاه لومړی شهناز ته د ورتلو بلنه ورکړه او کله چی هغه په کار اخته سوه نو مسکاه ژر د خوړو برتان ته زهر ور واچول او بوتل یی په کچره دانی کی واچوی،

ٿولو دا ريكارڊ وڌي شهنار چي ڪله د مسڪاه دا
چمبازي وڌيل نو مسڪاه ته نيردي ورغلل او هغه يي
ٿينگه چيلاخه پر مخ ووهل او ورته يي وويل: ولي
دي زما سره داسي ڪول ڪومه دوڀمني دي راسره
درلودل ما خوتاته د خپلي خور په نظر ڪتل خوتارا
سره ڇه ڪول غوڀتل دي ما په دام ڪي واچوي اخير
ولي ولي دي زما سره داسي ڪول ووايه؟

مسڪاه په زوره شهنار د ڄانه پوري وهل او په
ڙرغوني اواز يي شهنار ته وويل: پوڀننه لاته ڪوي
شهنار چي ولي د ڪومه وخت راهيسي چي ما وٽا سره
شناخته سوي يو د هغي ورڃي راهيسي چي زه ڇه
غوارم هغه ته تر لاسه ڪوي،

شهنار په هيراني وويل: ڄنگه ڇه او ما چشي ستا ڇه
اخيستي دي؟

مسڪاه وويل: شهنار تا زما ڇه ڇه نه دي اخيستي په
صنف ڪي به زه تر تا لايقه وم خو اول نمره ڪي به تا
تر لاسه ڪول خندا او ڀنه بخت به ما غوڀنتي خو هغه

به هم ستا وه هغه ٽول مي هير ڪره او اوس چي ما
مصطفيٰ د خان د پاره و غوڻتي خو هغه ستا سره مينه
کوي ته به لا زما څخه څه څه واخلې نو ځکه مي د
مصطفيٰ په زړه کي ستا لپاره د نفرط اچولو لپاره ستا
په لاس هغه ته زهر ور ڪره مانه غوڻتل چي مصطفيٰ
دي مږ ڪرم نو ځکه مي کمزوري او تر وخت تير
زهر د هغه په خواړو کي و اچول؟

ددي خبري په اوريدو ٽول ڏير هيران سول مصطفيٰ
او شهناز ڏير و شرميدل مصطفيٰ مسکاه تر اوږو
و نيول او ورته يي وويل: مسکاه! دا ته څه وايي ته
خو به په هوښ کي يي؟

مسکاه په ژړا مصطفيٰ ته وويل: هو هو په هوښ کي
يم او زه دا په هوښ سره و ايم چي کله مي ته اول ځل
وليدلي نو مينه مي در سره پيدا سوه هو زه ستا سره
مينه کوم ستا په مينه کي زه هر څه کولاي سم تر خپل
خان هم تيريدلای سم زه صرف ستا سره مينه کوم

داسی نه یم لکه دا شهناز چی ستا د مقام او پیسو سره
مینه کوی،

کله چی مسکاه و مصطفیٰ ته دا خبره وکړه چی شهناز
ستا د مقام او پیسو سره مینه کوی نو مصطفیٰ ته ډیر
درد ورغلی غوښتل یی چی مسکاه په چپلاخه ووهه
خو بیرته یی لاس راوگرځوی او مسکاه ته یی وویل:
مسکاه که تا یوه بله خبره هم د شهناز په باره کی وکړه
نو تر ما به بل بد بیا هیڅوک نه وی،

مصطفیٰ شهناز ته وویل: شهناز! مسکاه چی زما سره
هر څه وکړه زه تر هغو وړ تیر یم او دا معافوم ځکه
چی رښتیا هم په مینه کی انسان لیونی وی هر څه
کولای سی او تر دی تر ما بل هیڅوک بڼه نه پوهیږی
چی مینه په انسان کوم کارونه کوی زه د مسکاه
څخه هیڅ کیله نلرم خو یو لږ په دی ځنی خوابدی یم
چی دی غوښتل زما په مینه کی یو بی گناه مجرمه
ثابته کی مسکاه چی ستا سره څه کړیدی ستا خوبڼه ده
که یی پولیسو ته په لاس ور کوی او که یی معافوی،

بیا مصطفیٰ مسکاه ته وویل: مسکاه! ته په دی نه پوهیری چی مینه څه ته وایی پوهیرم مینه یو لیونتوب او جنون دی خو دومره هم نه چی حان او نورو ته دی تاوان و رسوی او بل دا چی شهناز هر څه لری هغه زما و هیخ شی ته نه ده اړه او بل زما مقام او پیسی شهناز ته هیخ ارزښت نلری،

د مصطفیٰ خبرو د مسکاه په بدن کی زهر په شاتو واپول او زړه بی نرم سو مصطفیٰ چی کله خبری خلاصی کړی بیا شهناز و مسکاه ته نیردی سوه او هغی ته یی په نرمه خندا وویل: مسکاه! ته ماته اوس هم زما د خپلی سکه خور پڅیر ارزښت لری که تا یو حل هم ماته ویلی وای چی ته زما د اول نمره گی خوشحاله ژوند و بخت سره مشکل لری نو ما به هر څه ستا لپاره قربان کړی وای ماته د مصطفیٰ مقام او پیسی ارزښت نلری بلکی د هغه اخلاق راته ارزښت لری ځکه هغه بد چی ما دده سره په تیرو کلنو کی کړی وه که می د بل چا سره کړی وای نو اوس به

یې د وخته لا ماته سزا راځي وای مور به یې د خاورو سره خاوري کړي وای خو ده ماته د هغه سربيره په خپل روغتون کې کار راځي مور ته یې زموږ بایلل سوی هر څه راځي ماته یې زما ژوند زموږ کور بیرته راځي نو ځکه یې زه احترام کوم او ماته تر ټولي نړي ارزښت لري،

ددې خبرې په اوریدو مصطفى د شهناز وخوا ته وکتل او د هغې په سترگو کې یې خپلې مینه ناکې سترگی بنځي کړي،

شهناز و مصطفى ته وویل: ریس صاحب مسکاه زما خور ده زه نه غواړم چې دپته دی څوک لاس لا وروړي نو ته پولیسو ته ووايه چې ددې ځایه ولاړ سي دا زموږ موضوع وه مور پخپل مینځ کې حل کړه دوی ته حجت نسته،

مصطفى پولیسو ته امر وکړي چې تاسو ددې ځایه ولاړ سي، مسکاه ته د خپلې غلطې احساس وسو او د مصطفى او شهناز څخه یې بڅښنه وغوښته او هغو

بخنبه ورته وکره، د شپی شهناز په خپل کت ناسته وه او د مصطفیٰ خبری یی په فکر کی راگرخیدلی چی مسکاه ته یی ویل چی که دی یوه خبره هم د شهناز په باره کی وکره نو تر ما به بد هیڅوک نه وی بیا یی د عملیات خانی خبری په ذهن کی راتللی چی مصطفیٰ ورته ویلی وه چی د زهرو نه شاید مړ سم خو که دی یو حل بیا پرینودم نو هتماً به مړ سم او ما یوازی مه پریرده، شهناز ددی فکر و سره به موسکی هم سوه خو کله چی یی د مسکاه هغه خبره یاد سوه چی ویلی یی وه (زه صرف ستا سره مینه کوم داسی نه یم لکه دا شهناز چی ستا د مقام او پیسو سره مینه کوی)، شهناز د خان سره وویل چی دا خبره یوازی مسکاه نه بلکی ټول خلک همدا فکر کوی چی زه د مصطفیٰ د پیسو او مقام سره مینه کوم د هغه سره نه نو حکه ډیره خوابدی سوه بیا یی مصطفیٰ ته زنگ ووهی هغه هم پر خپل کت وینس ناست وو او د شهناز په فکر کی وو مصطفیٰ هیران سو او شهناز ته یی وویل: شهناز؟

خيريت خو به وي په دا نيمه شپه كي دي څنگه زنگ
را ووهي كوم مشكل خو به نه وي،

شهناز ورته وويل: نه نه كوم مشكل نسته داغسي
خوب نه راتلي بره مي تاته زنگ در ووهي،

مصطفی موسكى سو او شهناز ته يي وويل: بڼه اغلي
شهناز چي تاته خوب نه درځي نو بيا ما د خوبه باسي
زه څنگه بڼه په خواږه خوب بيده وم خو تا راکښينولم،

شهناز موسكى سوه او مصطفی ته يي وويل: ريس
صاحب ستا سره دا درواغ هيڅ خوند نکوي ځکه چي
پکښي نيول کيږي دا ستا اواز خو د بيده نه دي ستا د
اواز څخه معلوميري چي ته هم وينس وي او ما زنگ
ځمه درته وکي چي ستا د روغتيا پوښتنه وکم،

مصطفی وخنډل او شهناز ته يي وويل: رښتيا هم اغلي
شهناز زه په درواغو كي ډير ژر نيول کيرم،

شهناز مصطفی ته وويل: بڼه مصطفی ستا روغتيا
اوس څنگه ده؟

مصطفیٰ موسکی سو او شهناز ته یی وویل: بنه یم
اغسی هم د تر وخت تیرو زهرو تاثیر ټیر وخت نه
وی که نه اوس به د وخته لا مړ وای خو کور یی
ودان چی تر وخت تیر زهر یی راکړی وه،

شهناز په غوسه وویل: مصطفیٰ ما نه وه درته ویلی
چی بیا دا د مرگ خبری درڅخه وانه ورم که دی بیا
وکړی بیا سزا درکوم نو،

مصطفیٰ وویل: سمدہ اغلی سمدہ بیا یی نکوم،

شهناز به چی کله روغتون ته تلل نو په ځان کی یی
نور تغیرات راوستل نور به یی زیات وخت د
مصطفیٰ سره نه لیدل کله چی به مصطفیٰ ورته دفتر
ته دعوت ورکوه نو شهناز به ځان د مریضانو سره
اخته کړ او مصطفیٰ ته به یی ویل چی مریضانو سره
اخته یم ځکه شهناز نه غوښتل چی خلک ووایی چی
شهناز د مصطفیٰ د مقام او پیسو سره مینه کوی، کله
چی به مصطفیٰ ورته وویل چی زما سره ووینه خو
چی کله به دی هغه ته منفی جواب ورکی نو وروسته

به یی ڈیر ژرل چی مصطفیٰ می څنگه نا امیده
پریښوی هغه ورځ به یی ټوله په ژرا تیرول، یوه ورځ
چی کله دی مصطفیٰ ته منفی جواب ورکی په هغه
ورځ یی په کور کی په اخبار کی د مصطفیٰ چاپ
سوی عکس ته ژرل چی په دی وخت کی یی پلار
کوټی ته راغلی او شهناز یی د اوبښکو په حال کی
ولیدل نو ڈیر پریشانه سو او ورته یی وویل: لوری
پوهیرم چی دا اوبښکی دی د مصطفیٰ په مینه کی د
سترگو څخه راغلی دی خو ته هغه ته وایی ولی نه
چی ته ور سره مینه کوی؟

شهناز په ژرغونی اواز وویل: بابا ټول خلک دا فکر
کوی چی زه د هغه سره د هغه د مقام او پیسو په
خاطر مینه کوم نو ځکه نسیم ورته ویلای،

د شهناز پلار وویل: لوری ته خلک څه کوی خلک
خو هر څه وایی هغه متل دی نه دی اوریدلی چی
وایی " د ښار دروازی بندیری خو د خلکو خولی نه
" ورسه ورته ووايه چی ته د هغه سره مینه کوی،

شهناز وویل: نه بابا نسّم ورتّه ویلای که می قیسمت
را په نصیب کی خو بنه به وی که نه همداسی پی مینه
په زړه کی ساتم،

مصطفیٰ ډیر کوبنښ کوی چی د شهناز سره ووینی
او خبری ور سره وکی خو شهناز به د هغه څخه لیری
گرځیدل خو کله چی به کورته راغلل نو هره ورځ به
یی ژړل پلار یی ددی حالت په لیدو ډیر زوریدی،

یوه ورځ چی کله شهناز روغتون ته ننوتل نو مصطفیٰ
تر لاس ټینګه ونيول او خپل دفتر ته یی بوتله او شهناز
ته یی وویل: شهناز دا څو ورځی کیری ته ولی زما
څخه لیری گرځی ایا ما کومه اشتباه کړیدی چی
راڅخه خوابدی یی ووايه نو ولی لیری لیری گرځی
راڅخه؟

شهناز وویل: نه تا کومه اشتباه نه ده کړی خو روغتون
ته زه د کار لپاره راحم د بانډار د پاره نه،

مصطفیٰ ورتّه وویل: شهناز دا د ماشومانو خبری
مکوه پخوا خو دی هم کار ته راتلی خو دومره لیری

به نه گرځيدلى زما څخه يوه خبره خو هتماً سته چي
ته يي زما څخه پتوي او د هغه په سبب زما څخه ليري
گرځي ايا داسي خو به نه وي چي ته د مسکاه په خبره
چي هغي تاته وويل چي ته زما سره زما د پيسو لپاره
مينه کوي ايا پر دې خبره ته زما څخه ليري گرځي؟
شهناز وويل: نه دا خبره نه ده او زه ستا سره مينه نه
کوم؟

مصطفی ډير هيران سو او شهناز ته يي په درد وکتل
او ورته يي وويل: ايا ته زما سره مينه نکوي شهناز؟
شهناز وويل: نه زه ستا سره مينه نکوم،

مصطفی وويل: نو په هغه ورځ په عمليات خانه کي
چي زه ناروغ وم څه دي ويل ايا تا ماته نه وويل چي
ته زما سره مينه کوي اوس بيا وايي چي ته زما سره
مينه نکوي،

شهناز وويل: هغه ما ستا د ژغورلو لپاره درواغ
وويل،

د مصطفیٰ تر سترگو اوبنکی راغلی او شهناز ته یی وویل: ایا تا ماته درواغ ویل زما د ژوند ژغورلو لپاره پوهیری د هغی ورخی راهیسی می د راتلونکی لپاره خومره هیلې او ارمانونه درلودل خو تا د خاورو سره را خواری کړه زما ارمانونه زما د ژوند ژغورلو لپاره؟ خو تا چی زه په دی رکم وژغورلم دا دی زما سره بڼه نه بلکی بد وکړل زما دا ژوند نه دی پکار،

مصطفیٰ یو چاکو راواخیستی او خپل د لاس رگ یی پریکر کله چی شهناز دا ولیدل نو ژری ور وځغستل او پر مصطفیٰ یی چغی کړی چی دا دی څه وکړل، مصطفیٰ مخکی ته ولویدی او شهناز هغه په خپل غیر کی ټینگ کړ او ژری د هغه د لاس رگ ور پتی کړ او هغه یی ټینگ په غیر کی ونيوی او په ژړا یی ورته وویل: دا دی څه وکړه؟

مصطفیٰ په ژړغونی اواز شهناز ته وویل: شهناز زه بیله تا ژوند نه غواړم که ژوندی هم یم نو تر مرگ سخت عذاب به راباندی تیریری،

شهناز په ژرغونی اواز وویل: مصطفیٰ! ته زما ژوند
یی زه هم بیله تا ژوند نسّم کولای هو په هغه ورځ ما
رښتیا ویل چی زه ستا سره مینه لرم ته می چی کله
لومړی ځل په میلمستیا کی ولیدی درباندي عاشقه سوم
ته زما ساه یی ته زما روح یی خو ټولو دا فکر کاوه
چی زه ستا سره ستا د مقام او پیسو په خاطر مینه کوم
نو ځکه می نسوای درته ویلای خو اوس زه د هیچا
پروا نلرم زه در سره مینه لرم مصطفیٰ،

مصطفیٰ ددی خبرو په اوریدو ټیر خوشحاله سو،

د مصطفیٰ او شهناز تر منځ خور بانډار ادامه درلوده
مصطفیٰ خپل سر د شهناز په غیر کی ایښی وو او
شهناز د هغه په ورښتیانو کی کرار کرار لاس واهه
او مصطفیٰ ته یی وویل: مصطفیٰ ایا ستا کورنی به
ما د مزور په صفت قبوله کری ځکه ستاسو مقام خو
تر مور ټیر لوړ دی زه وایم ستا کورنی به می نکری
قبوله؟

مصطفیٰ په غوسه ورته وویل: شهناز بل وار دا د مقام
خبره ونکړی ته زما مینه یی زما ژوند یی که ته زما
سره ونه اوسی نو دا مقام به هم نه یی بیا.. زما کورنی
زما خوبنی ته گوری د انجلی مقام او پیسو ته نه چی
باید زموږ سره دی نو برابر وی زه می د لالا او مور
سره ستا په اړه خبری کوم،

شهناز وویل: سمده گرانه

مصطفیٰ شهناز ته وویل: شهناز زموږ په کور کی به
یو میلستیا جوړه کړو بیا به هلته هم خبری سره وکړو
او کورنی به مو هم خبری سره وکړی بیا په دی هکله
ستا څنگه خوبنه،

شهناز وویل: سمده ته د میلستیا اماده گی ونیسه ما و
پلار به هم درسو،

مصطفیٰ وویل: اماده گی نیول سویده زه غواړم چی
ما و تا ډیر ژر واده سره وکو زه نور انتظار نسیم
کولای ته پلار او ملگری به دی همدا سبا شپه زموږ
کورتته راځی،

شهناز وویل: سمدہ زرگیہ،

شهناز چی کله د روغتون څخه کورته ولاړه نو ډیره خوشحاله وه پلار یی پوښتنه ځنی وکړه چی ولی دومره زیاته خوشحاله یی؟ شهناز ورته وویل: بابا ته به بیا سبا خبر سی په میلستیا کی ته اوس صرف د سبا د میلستیا لپاره آماده گی ونیسه، پلار یی وویل: شهناز لوری په دی خو می خبر که چی د چا میلستیا ده او ته ولی دومره زیاته خوشحاله یی؟

شهناز وویل: نه بابا نه درته وایم سبا ماښام به یی خپله ووینی،

پلار یی وویل: سمدہ نو گرانی زه به آماده گی ونیسم چی ته می چیری بیایی،

سبا ته د میلستیا تیاری و نیول سو او ماښام ته ټول شیان آماده سول په شهناز پلار او ملگرو پسی یی موټر راغلی او دوی ور سره ولاړل کله چی د مصطفیٰ مانی ته ورسیدل د شهناز پلار او د شهناز ملگرو د شهناز څخه پوښتنه وکړه: شهناز دا دی مور

چیری راوستو د کوم باچا مانی ته خو دی نه یو
راوستلی، شهناز ورته وویل: تاسو خو صبر وکی
خپله به یی ووینو،

کله چی دوی د مصطفیٰ مانی ته ورسیدل نو هلته یی
ولیدل چی مصطفیٰ او ورور یی د دوی د بڼه
راغلاست لپاره ولاړ دی د شهناز پلار هیران سو او
ورغلی د هغو سره یی روغبر وکړ هغوی یی تود
هرکلی وکړ او بیا دننه کور ته ننوتل شهناز او ملگری
یی د پلار و شاته روانیوی شهناز ته یی ملگرو وویل:
شهناز دا ستاسو ریس خو نن تر پخوا لا بنایسته
سویدی څومره بڼکلی معلومیږی،

شهناز خپل ملگری تر غور و نیولی او هغو ته یی
وویل: هی پام! ستاسو اخښی دی چی نظر یی نکری
ڈیر مه ورته گوری،

مصطفیٰ د میلنو څخه ځان وکښی او د شهناز سره
پر بغل سو او ورته یی وویل: واه اغلی شهناز نن خو
سمه بناییری بڼکاری،

شهناز ورته وويل: هو نو! او ته هم تر بناپيريانو نه
بي کم زما ملگرو دی راته زیات صفت وکی بیا می
تر غور و نیولی چی اخبی مو نظر نکری،

مصطفی موسکی سو او شهناز ته بی وويل: اغلی
شهناز ته هم ڈیره حسدناکه بی د هغو سره دی حسد
کوی چی ماته ونه گوری،

شهناز وويل: هو نو خود بی کوم حُکه چی ته یوازی
زما بی او پر تا باندی یوازی زما حق دی،

د ماښام ڈوڈی تیاره سوه او ټولو په خوند سره وخورل
کله چی ڈوڈی خلاصه سوه د شهناز پلار د مصطفی
سره د یوازی خبرو لپاره مصطفی ته وويل: مصطفی
زویه ایا دا ستاسو مانی ماته نه رابنکاره کوی،

د مصطفی ورور پر رخ کړه ولی نه مصطفی زویه
ورسه پر ټول کور بی وگرځوه چی دیقت در څخه
ونکری او زه به می د شهناز لور سره یو څه وخت
بانڈار وکم،

مصطفیٰ ورور ته وویل: سمدہ لالا چی څنگه ستاسو
خوبنه وی،

مصطفیٰ او د شهناز پلار سره روان سول او کرار
کرار یی بانډار سره شروع کړ کله چی یو ارام ځای
ته ورسیدل نو د شهناز پلار فکر وکی چی همدا موقع
ده باید زه د مصطفیٰ سره د شهناز په باره کی خبری
وکریم، مصطفیٰ هم فکر وکی چی باید د شهناز د پلار
سره د شهناز په اړه خبری وکم نو دواړو یو ځای یو
وبل ته وویل د شهناز پلار مصطفیٰ ته وویل چی
مصطفیٰ زویه زه غواړم تاته یو څه ووايم مصطفیٰ
هم یو ځای دده د خبری سره ده ته وویل چی بابا زه
غواړم تاته یو څه ووايم ددی تصادف سره دواړو
وځندل د شهناز پلار مصطفیٰ ته وویل: بڼه مصطفیٰ
زویه ته اول ووايه چی تا څه ویل غوښتل ماته،
مصطفیٰ وویل: نه بابا تاسو مشران یاست تاسو اول
ووايست،

د شهناز پلار وويل: مصطفیٰ! زويه غوارم تاته يو خبره وکم خو زه شرميرم ويلاي نسّم درته زره هم نسّم کولاي چي درته ووايم خو څه وکم زره مي نه صبريري چي درته ونه وایم مصطفیٰ زويه زه ددی خبري حق هم پر تا نلرم چي درته ووايم ځکه ما ستا سره يو وخت ډير ظلم کړي وو که مي چيري هغه وخت ستا رښتيني مينه د شهناز لپاره منلي وای او د خپل لور حيثيت غرور مي تر پښو لاندی کړي وای نو دا دومره زياتی ستونزی او غمونه به پر مور نه راتلای خو زويه زه د هغه لپاره بخښنه غوارم زويه خبره مي دا کول نه پوهيرم چي څنگه درته ووايم.....!!!! زويه ايا ته زما د شهناز لور سره واده کوي هغه ستا سره ډيره مينه کوي پوهيرم زويه چي ستا حيثيت تر مور لور دی نو شايد ته دا دوستي ونه مني خو د شهناز لور د خوشحالی لپاره مي بيا هم درته وويل چي شايد تاسو دا دوستي ومني،

مصطفیٰ د شهناز پلار ته په مسکا وویل: بابا ما خو واری شهناز ته ویلی دی چی زه ستاسو څخه د تیر وخت پر پینو هیڅ کیله نلرم او نه هم در څخه خوابدی یم او پاته سوه د حیثیت خبره بابا زما حیثیت اوس هم تر تاسو نه دی لوړ بابا ما ته ټول انسانان یو رکم دی که غریب دی که خان د ټولو سره یو شان مینه کوم او بل بابا رښتینی مینه حیثیت او مقام ته هیڅ ارزښت نه ورکوی او بابا تا خو زما څخه دا هم ونه پوښتل چی ما تاسو ته څه ویل؟

د شهناز پلار په موسکی سره وویل: وبخښه زویه د یاده می ووته ښه ووايه چی تاسو ماته څه ویل؟

مصطفیٰ په موسکی وویل: بابا ما هم ستاسو څخه د شهناز غوښتنه کول زه هم د هغی سره تر اوسه هم هغسی مینه کوم څنگه چی می اول سر کول خو تاسو راته مخکی دا وویل نو بابا دوستی پخه؟؟

د شهناز پلار مصطفیٰ ته لاس ورکړ او په موسکی یی وویل: هو زویه دوستی مو پخه، خو باید لومړی

ستاسو د ورور او مور سره هم خبری وکو هسی نه د هغو دا دوستی نه وی خوبنه،

مصطفی ورته وویل: بابا هغوی زما په خوبنی پوهیری چی زه څه خوبنوم خو بیا به هم خبری ور سره وکو،

مصطفی او د شهناز پلار دواړه یو ځای په خدا سره د سلطان او شهناز خواته راغلل کله چی سلطان مصطفی او د شهناز پلار په خدا سره ولیدل نو دی هم ډیر خوشحاله سو او پوه سو چی دوی هلته کوم بحث سره کوی، د شهناز پلار د مصطفی وروره سلطان ته وویل: سلطانه مور دلته د میلمستیا او د دوستی لپاره راغلی یو غواړم د خپلی شهناز لور دوستی ستا د کشر ورور مصطفی سره وکم نو ستا څنگه خوبنه ده ایا تاسو ته دا دوستی قبوله ده؟

سلطان وویل: وروره تا خو زما د زړه خبره وکړه سهار والی صاحب راغلی وو په همدی اړه یی خبری کولی راسره خپله لور یی مصطفی ته ورکول بیله دی

چی زه د مصطفیٰ خخه په دی اړه پوښتنه وکم هغوی
می جواب کړل حکه چی زه د مصطفیٰ په خوبنی او
ناخوبنی پوهیرم زه پوهیدم چی دی د شهناز سره مینه
کوی انتظار می دیته کوی چی دی به خپله راته ووايي
چی دی د شهناز سره مینه کوی خو ده زما د احترام
په خاطر دا خبره نه راته کول نو وروره زما دا دوستی
بلکل قبوله ده مبارک دی وی درته،

ټول ډیر خوشحاله سول د شهناز پلار او سلطان یو و
بل په غیر کی سره ونيول او د شهناز پلار هغه ته د
کوژدی شیرینی ورکړه،

مصطفیٰ پت د شهناز و بغلته ورغلی او شهناز یی په
څنگ ووهل او ورته یی وویل: اغلی شهناز درته
مبارک دی وی نوی ژوند،

شهناز وویل: تاته دی هم مبارک وی زما گرانه خو دا
راته ووايه چی زما مهر (ولور) به خو راکوی؟

مصطفیٰ موسکی سو او شهناز ته یی وویل: ولور؟
ولاکه یوه روپی درکم،

شهناز خوابدی سوه او په ناز یی وویل: بڼه زه تاته د یوی روپی ارزښت نلرم بس بالا زه ستا سره خبری نکوم،

مصطفی وویل: هی زما گرانی! که زه دا ټوله نړی هم ستا په غیر کی در واچوم بیابه هم لږ وی ستا ارزښت په نړی کی نسته،

شهناز وویل: بس بس په دی خبرو می زړه مه را بڼه کوه زه خپل ولور غواړم راکوی یی که یا؟

مصطفی په موسکی وویل: گرانی خو تر واده وروسته خو زما هر څه بيله هغه هم ستا دی نو بیا ولور د څه د پاره؟

شهناز وویل: بس پوه سوم چی ته ټیر کنجوس یی بالا زه ستا سره خبری نکوم،

د مصطفی ورور د شهناز پلار ته وویل؛ وروره ته خو پوهیری چی زه په یو کار کی ټیر تلواری یم انتظار می هیڅ نه خوبنیری نو دوه ورځی وروسته

کوزده او یوه میاشت وروسته مور درخو او شهناز
مروړ می خپل کور ته در څخه راوړلو ټول تیاری مور
نیسو تاسو به هیڅ هم نکوی،

د شهناز پلار وویل: سمدۀ سلطانه چی څنگه ستا خوبنه
وی او اوس شپه ناوخته سویده مور ته نور اجازه
راکره،

شهناز پلار او ملگرویی د مصطفی دوی څخه خدای
په امانی واخیستی او ولاړل،

سهار چی کله شهناز او پلار یی ناشته وکره نو
مصطفی یی کورته رانوتی او د شهناز د پلار څخه
یی اجازه واخیسته او ورته یی وویل: بابا زه روغتون
ته تلم نو ما وویل چی شهناز به هم د ځان سره بوخم،
د شهناز پلار وویل: دا خو ډیره بڼه خبره ده زویه،

شهناز په ناز خپل پلار ته وویل: بابا ده ته ووايه چی
زه نه ور سره ځم چی تر څو یی زما غوښتنه نه وی
منلی،

پلار یی وویل: کومه غوښتنه لوري؟

مصطفی ژر ورته وویل: شهناز ته راحه په موټر کی به یی حل کړو دا موضوع اوس راحه زه به دی ورسوم،

شهناز هم ور سره ولاړل مصطفی په موټر کی شهناز ته وویل: شهناز څنگه یی شپه پخیر سوه؟

شهناز هیڅ برغ نه ورته کاوه مصطفی ټیری خبری ورته وکړی خو شهناز هیڅ نه ویل بیا یی وویل: تر څو چی زما غوښتنه ونه منی تر هغو خبری نه در سره کوم،

مصطفی ورته وویل: گرانی خو ما درته وویل چی څه زما دی هغه ستا هم دی نو بیا ته څه شی غواړی؟ شهناز وویل: زه خپل د ولور په بدل کی ستا څخه یو څه غواړم ایا راکوی یی؟

مصطفی وویل: سمده درکوم یی و غواړه څه غواړی؟

شهناز وویل: ته به زما په نامه ماته یو وړیا د بنځو لپاره روغتون راجوړوی که نه زه در سره خبری نکوم،

مصطفیٰ و خندل او شهناز ته یی وویل: لیونی! دومره کوچنی غوښتنه ما چی ویل ته به راڅخه یو ډیره لویه غوښتنه وکی سمدۀ در جوړوم یی اوس خوشحاله یی؟ شهناز موسکی سوه او ویویل: هو مننه گرانه،

کله چی شهناز او مصطفیٰ روغتون ته ورسیدل نو د روغتون دروازه او د روغتون دننه څه ساحه ټول په گلانو ښایسته سوی وه مصطفیٰ د دروازه وان څخه پوښتنه وکړه چی دا هر څه چا کړیدی دروازه وان وویل: ریس صاحب دا هر څه سهار وختی اغلی مسکاه ستاسو د کوزدی په خوشحالی کی وکړه کله چی مصطفیٰ او شهناز روغتون ته ننوتل نو ټول د روغتون کارکونکو گلان پر وپاشل او د کوزدی مبارکی یی ورکړه مسکاه شهناز په خپل غیر کی ونيول او د مصطفیٰ سره د کوزدی مبارکی یی ورکړه

شهناز او مصطفى د مسگاه خخه ددی هر خه مننه
وکره چی روغتون پی د دوی لپاره په گلانو بنایسته
کری وو، دوی ورخی وروسته د مصطفى او شهناز
کوژده وسوه او د واده لپاره تیاری شروع وو،

د واده نیټه هم رانیږدی سوه او د شهناز او مصطفى
واده وسو د واده میلمستیا ته د بنار ډیر لوی خلک
راغلی وه او په جم و جوش د شهناز او مصطفى واده
وسو کله چی د واده د شپي لپاره مصطفى د شهناز و
خونی ته ور وستل سو مصطفى د شهناز سره پر کت
کښینستی شهناز شرمیدل نو حکه پی لاندی کتل
مصطفى د هغی مخ په خپل لاس راپورته کړ او د
هغی بنایست ته پی خو شیبی کتل وروسته پی د شهناز
په غیر کی سر کښینوی او تر سترگو پی اوبنکی
راغلی شهناز ډیره هیرانه سوه او مصطفى ته پی
وویل: مصطفى دا د خوشحالی په شپه ته ژاری گرانه؟
مصطفى په ژړا وویل: شهناز دا د خوشحالی اوبنکی
دی هغه ورخ چی کله می تاته د مینی وویل او تا زه

پر مخ په چپلاخه وو هلم نو زما ټولی هیلې ارمانونه د خاورو سره خاوری سول د ژوند ټول هدف او د ژوند کولو سبب می یوازی ته وی خو چی ته می د لاسه ورکړی زما د ژوند کولو سبب لمنځه ولاړی غوښتل می ستا له کوزدی وروسته ځان وژنه وکم زهر می لا رانیول خو چی کله می خورل دا فکر می وکی چی سرفیراز خو صرف ستا سره ستا د پیسو لپاره واده کوی او تر هغه وروسته یی پرینوولی نو ځکه می بیرته ژوند ته امید پیدا سو شپه و ورځ می پر ځان یوه کړل د هیڅ کار او هیڅ خواری څخه می مخ وانه روی دومره کار به می وکی چی زما د بدن د هر اندام څخه به وینی څڅیدلی پر محکه به ولویدم خو بیابه می سترگو ته ته ودریدلی او را ولاړ به سوم تر دی چی یو مقام ته می ځان ور رسوی او ته می لاسته راوړلی دا ټول می صرف ستا د لاسته راوړلو لپاره وکړل ته پر ما ډیره گرانه یی شهناز،

د مصطفیٰ ددی کیسی د کولو په جریان کی د شهناز
د سترگو خخه دومره اوبنکی را وبهیدلی چی د هغی
کالی یی ټول ور لاندہ کرل مصطفیٰ یی ټینگ په غیر
کی ونیوی او د هغه لاسونہ یی پخپلو لاسو کی ونیول
او ټینگ یی مچ کرل او په ژرا کی یی مصطفیٰ ته
وویل: زما گرانہ پر تا دومره زیات تکلیفونہ تیر
سویدی کاش زما گرانہ چی هغه وخت می ستا مینہ
درک کری وای اوس به نہ ما او نہ ہم تا دا غمونہ
او ستونزی لیدلای ماتہ بخبنہ وکہ گرانہ،

مصطفیٰ وویل: شهناز زہ ستا خخہ ہیخ گیلہ نلرم کلہ
چی می ته تر لاسہ کری هغه ستونزی او غمونہ می
ټول هیر سول دا خو د خوشحالی اوبنکی دی شهناز
ته زما ژوند یی نور ما ہیخکلہ یوازی مه پریرده،

شهناز وویل: مصطفیٰ ته ہم زما ساه او روح یی ستا
سرہ به یو حای ژوند کوم او ستا سرہ به یو حای مرہ
کیرم،

مصطفیٰ او شهناز د واده شپه په خوښی تیره کړه او
ټول ژوند یی داسی مینه سره وکړه چی ټول ورته
هیران وه او د دوی د مینی مثال به خلکو ور کاوه،

پای

د ليکوال نور کتابونه

بنځه په اسلام او غرب کې

د نيکيو سمندر

360 way to get online money

Psychology

حيثيت (ناول)

راتلونکي کتابونه

حياء په اسلام کې

شيطاني اعمال

نيکه او بده بنځه

د کورنپو ستونزو حل

افغان (ناول)

تنها (ناول)

قاتل (ناول)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**